

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 28 de juliol del 1933

SUMARI

Sobre la sessió a les cinc i tretze minuts de la tarda, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Prec del senyor Rovira i Roure, al senyor Conseller de Governació, sobre l'actuació de les Comissions gestores.

Resposta del Conseller de Governació.

Rectificació del senyor Rovira i Roure i nova resposta del senyor Conseller de Governació.

Precs del senyor Simó i Bofarull relatius a la creu de Gandesa, l'actuació de les Comissions gestores i la festa oficial del dia 25 del present mes.

Resposta del senyor Conseller de Governació.

Rectificacions dels senyors Simó i Bofarull i Conseller de Governació.

Pregunta del senyor Tauler, al Conseller d'Agricultura, relativa a l'obertura de la caça de la guatlla.

Resposta del senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

Es aprovat, per unanimitat, el dictamen de la Comissió de Contractes de Conreu sobre el Projecte de Llei relatiu al nomenament de Comissions arbitrals.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei nomenant la Comissió que ha d'estudiar els problemes referents a les finances municipals.

Manifestacions del senyor Vidal i Guardiola.

Resposta del senyor Conseller Primer.

Intervenció del senyor Ivars, per la Comissió.

Noves intervencions dels senyors Vidal i Guardiola i Conseller Primer.

Es aprovat el dictamen per unanimitat.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei autoritzant un suplement de crèdit al capítol X, article 2.º, partida 1191 del Pressupost de Despeses vigent.

El senyor Rovira i Roure va a impugnar-lo.

Manifestacions del senyor Conseller Primer.

Es aprovat per unanimitat.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.

Lectura de la nova redacció de les bases 6.ª i 7.ª de l'article 1.º del dictamen de la Comissió.

Són retirats els vots particulars presentats per la Minoria d'Unió Socialista.

Lectura del dictamen de la Comissió de Finances referent a l'aprovació d'un suplement de crèdit al Pressupost d'Obres Públiques. Resta damunt la Taula.

Lectura del dictamen de la Comissió de Finances facultant la venda d'una parcel·la de terreny procedent de l'antiga Granja Experimental.

Resta damunt la Taula.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent al Repartiment general d'Utilitats.

Lectura del nou dictamen de la Comissió.

El senyor Rovira i Roure defensa un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.

Resposta dels senyors Conseller Primer i Espanya, per la Comissió.

Rectificacions dels senyors Rovira i Roure, Conseller Primer i Espanya.

En votació ordinària és rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Vidal i Guardiola defensa un altre vot particular de la Minoria de Lliga Catalana.

Resposta del senyor Espanya, per la Comissió.

Intervenció del senyor Conseller Primer.

Rectificacions dels senyors Vidal i Guardiola i Conseller Primer.

En votació ordinària és rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

Es aprovat el dictamen amb els vots en contra dels senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

Ordre del dia per a la sessió de dimarts.

S'aixeca la sessió a les vuit de la vetlla.

S'obre la sessió a les cinc i tretze minuts de la tarda, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Primer i Consellers de Governació i Economia i Agricultura.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

L'actuació de les Comissions gestores

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Senyors Diputats : Em permetré fer uns quants precs i preguntes al senyor Conseller de Governació, en raó de no haver pogut intervenir en la interpellació desenvolupada ahir, referent a política municipal del Govern.

Quan ja primerament vaig intervenir en aquella interpellació formulada pel senyor Vallès i Pujals, ja vaig dir ben clarament que, en realitat, les qüestions que jo anava a plantejar devien haver estat formulades en uns simples precs o preguntes al senyor Conseller de Governació; però, que per haver manifestat l'esmentat senyor Conseller que creia convenient veure si es podia liquidar d'una vegada tot aquell conjunt de coses i qüestions que afectaven a la vida dels Municipis, jo m'havia permès intervenir en aquella interpel-

lació només a l'objecte de veure si podien quedar arranjats aquells problemes. En quant em tocava rectificar a mi, volia plantejar uns quants problemes més per a no tenir la necessitat de molestar el senyor Conseller de Governació en altres diferents sessions amb diverses preguntes. Era per això que tenia interès en poder intervenir novament en aquella interpellació; i això havia demanat la paraula, no per a contestar a les intervencions d'altres companys, com, per exemple, el senyor Viadiu, perquè quan es pronuncien paraules amb la forma que ell va formular els conceptes, més val tallar, més val quedar-se sense contestar per a no descendir a la injúria, com ell hi havia descendit en el moment en què va parlar.

Concretant-nos ara a les preguntes i als precs que volíem formular al senyor Conseller de Governació, direm que, en primer lloc, es tracta de la qüestió a què jo vaig alludir en aquella interpellació, referent a la suspensió de funcionaris municipals portada a cap per les Comissions gestores.

Jo, amb la imparcialitat que crec que tots hem de tenir, vaig significar com m'havia complagut l'haver llegit en el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, una ordre circular del senyor Conseller de Governació, per la qual es feia avinent a totes les Comissions gestores que els hi està prohibit terminantment l'anar a destitucions de funcionaris municipals; però, a l'ensem, li demanava que ja que ell per si havia iniciat aquesta política, que podríem dir-ne de sanejament, per la qual jo l'aplaudia i l'aplaudeixo encara avui; li pregava que veiés si era possible que fes avinent també a les Comissions gestores que tinguessin en compte que,

segons l'article 53 del Reglament de procediments, en matèria municipal, no podien tampoc anar a la suspensió de funcionaris. I no podien anar a aquesta suspensió, deia jo llavors, perquè aquest article 53 d'aquest Reglament diu terminantment que les Corporacions municipals amb caràcter interí no poden anar a la suspensió de funcionaris municipals; per tal motiu jo li pregava que veiés la forma de dictar alguna ordre circular recordant a les Comissions gestores precisament aquest precepte, en virtut del qual les Comissions gestores, de nomenament governatiu i de caràcter interí, no poden suspendre funcionaris municipals.

Entre altres casos, esmentava jo a aquest respecte el cas de l'Ajuntament de Florejacs, en el que havia estat suspès el Secretari de l'Ajuntament per un mes, sense prèvia formació d'expedient de cap mena. Però és el cas, senyor Conseller de Governació i senyors Diputats, que compleix aquest mes durant el qual ha estat suspès el Secretari de l'Ajuntament de Florejacs, el dia abans de la data en què havia de tornar-se a reposar en el seu càrrec aquest funcionari per haver finit ja el mes de la suspensió en qüestió, es va trobar amb què li fou presentada una nova comunicació pel President de la Comissió gestora de Florejacs, en la qual es disposava una segona suspensió contra aquest funcionari, no ja d'un mes, sinó de dos mesos. I aquesta segona suspensió ve no solament sense formació d'expedient, sinó a més a més, per una falta que no pot existir, per la senzilla raó de què si alguna falta existia amb anterioritat per part d'aquest funcionari, havia estat sancionada per aquella primera suspensió i en conseqüència durant el temps de la suspensió, és indubtable que no podia haver comès falta de cap mena. I és indubtable que seguint aquest sistema, quan acabin els tres mesos amb què darrerament ha estat suspès aquest Secretari, ja estem veient com vindrà una tercera suspensió, aquesta per tres mesos, i després una altra per quatre; i així successivament.

En aquest cas resta demostrat que no sols ha estat infringit l'art. 53 del Reglament de procediments en matèria municipal, sinó també aquelles altres disposicions que ordenen terminantment que les suspensions no poden perdurar per més de dos mesos, tota vegada que si hi ha hagut una suspensió primera d'un mes i després una suspensió de dos mesos, és indubtable que en realitat de veritat ens trobem amb una suspensió de tres mesos, i en conseqüència també amb la realitat de què han estat infringits els preceptes que diuen que les suspensions no poden anar més enllà de dos mesos.

Dissortadament, amb posterioritat al cas plantejat referent a l'Ajuntament de Florejacs, han arribat a mi dades d'altres Municipis, que tenint en compte la circular del senyor Conseller de Governació, que jo he aplaudit perquè l'estimo lloable en extrem, s'han pensat una fórmula per a eludir aquest manament del senyor Conseller de Governació de no poder destituir, i en conseqüència han anat també a la suspensió de funcionaris municipals. I així ens trobem, per exemple, en el cas de Clariana, en què ha estat suspès el Secretari d'aquell Municipi per la Comissió gestora, i és més de lamentar la forma en què s'ha portat a terme aquesta suspensió perquè sembla que encara que es tracti d'una Comissió gestora nomenada pel senyor Conseller de

Governació, es vol mantenir en absolut una supeditació al Govern civil de l'extingida «província» de Lleida, per quant en la comunicació es diu terminantment al senyor Josep Carol, Secretari d'aquell Ajuntament, les següents paraules: «Fent avinent que del contrari es posarà el cas en coneixement del senyor Governador d'aquesta «província» perquè obri en conseqüència.»

En aquest cas ja no solament ens trobem en la circumstància de la infracció de l'art. 53 del Reglament de funcionaris i Secretaris municipals, que impideix a una Corporació municipal interina, com és una Comissió gestora, anar a la suspensió dels seus funcionaris, sinó que es vol supeditar l'actuació del Secretari, no ja a l'autoritat podríem dir-ne governativa dintre del nostre organisme autònom de la Generalitat de Catalunya, sinó que es vol mantenir encara aquesta supeditació a l'antic Governador de l'extingida «província» de Lleida.

Es més, no solament hi han hagut casos com els que hem alludit d'Ajuntaments que han anat a suspensions dels seus funcionaris, sinó que he d'esmentar-ne un precisament en el qual no solament s'ha anat a la suspensió, sinó a la destitució del funcionari.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rovira: Potser s'aparta un xic del terreny reglamentari d'una pregunta.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Ho feia per a no molestar reiteradament al senyor Conseller de Governació.

El Sr. PRESIDENT: Feta aquesta observació reglamentària, pot seguir la V. S. en l'ús de la paraula.

El Sr. ROVIRA I ROURE: El cas és el de l'Ajuntament d'Omells de Nagaia, on existeix una Comissió gestora. En aquest Municipi nosaltres hem trobat amb que, malgrat l'ordre circular del senyor Conseller de Governació de prohibir les destitucions de tota mena de funcionaris, malgrat que existeix una Reial ordre, com és si malament no recordo la data del 27 de gener del 1931, convalidada pel Decret de la República del 16 de juny del 1931 i després per la Llei de la República del 15 de setembre, en la qual terminantment s'expressa que en relació als empleats i funcionaris que es considerin agents armats dels Municipis, és també indispensable la formació d'expedient per a anar a la seva suspensió i destitució. Malgrat aquestes disposicions terminants i malgrat allò que havia terminantment manifestat en la seva ordre circular el senyor Conseller de Governació, s'ha anat a la destitució de l'agutzil d'aquell Municipi, i no solament s'ha fet això, sinó que, a més, per la Comissió gestora s'ha anat a la destitució de tots els membres de la Junta de Repartiment i s'ha procedit al nomenament d'uns altres membres d'aquesta Junta pel sol arbitri del President de la Comissió gestora.

Totes aquestes són coses que, al meu entendre, demanen que el senyor Conseller de Governació, una vegada més, reiteri a totes les Comissions gestores de Catalunya que no poden anar a la destitució dels seus funcionaris i que, a més, en raó dels preceptes terminants que jo assenyalava, tampoc poden anar a la suspensió dels esmentats funcionaris, i molt menys mentre no hi hagi un expe-

dient del qual en pugui resultar una falta en contra dels funcionaris en qüestió, fent-los-hi avinent que quan infringeixin aquestes disposicions és indubtable hauran dictat ells unes providències en les que hauran demostrat una manifesta negligència i amb el que es demostrarà, si insisteixen en dictar aquelles disposicions, que s'haurà comès un abús.

I ja que parlem de les Comissions gestores i en raó de no haver de molestar en altres ocasions al senyor Conseller de Governació i podent resumir avui en un prec els dos o tres que jo volia formular, li pregaria també que, en raó d'allò que ha ocorregut a altres Municipis, com Rocafort de Vallbona i Pallarols del Cantó, es facin les manifestacions que entengui convenients el senyor Conseller de Governació per a determinar si això que han fet aquestes dues Comissions gestores pot ésser o no pot ésser realitzat pels gestors dels Ajuntaments esmentats.

En el que fa referència a l'Ajuntament de Rocafort de Vallbona, s'ha advertit pel President de la Comissió gestora en qüestió al President d'una Societat de ball d'aquell Municipi...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Quines coses de portar al Parlament ! (*Rumors i rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE : Són coses que es porten al Parlament des de l'instant que es demostren les gestions d'uns senyors que s'han crescut de tal manera, pel sol fet d'ésser President d'aquestes Comissions, que no sembla sinó que es creuen investits d'un poder de tal naturalesa que res d'allò que lògicament poden fer els ciutadans els hagi d'ésser permès. I per això prego...

El Sr. FONTBERNAT : Estan investits de l'autoritat de Presidents de la Comissió gestora.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Si el que ha fet el President de la Comissió gestora de Rocafort de Vallbona...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Ha fet molt bé. (*Rumors. El senyor President imposa ordre.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE : Però aquestes coses no poden ésser realitzades pels Presidents de les Comissions gestores. Es tracta de què el President de la Comissió gestora de Rocafort de Vallbona s'ha adreçat al President d'una societat de ball d'aquell poble, manifestant-li que essent els dies 6 i 7 del proper mes d'agost la festa major d'aquell Municipi, ell no autoritzarà que es balli en el saló d'una societat privada, sinó que tindran l'obligació d'anar a la societat de ball que és del Partit del President de la Comissió gestora d'aquell Municipi.

Jo estimaria, si és possible, que pel senyor Conseller de Governació es digui terminantment que això no és facultat en absolut dels Presidents de les Comissions gestores el poder obligar a una determinada entitat que no es balli en el seu local social.

Finalment, en el que afecte a l'Ajuntament de Pallarols del Cantó al qual m'he referit, també ens trobem que en aquest Municipi el President de la Comissió gestora regeix com a tal President en funcions d'Alcalde l'esmentat Municipi i té al costat el Gestor nomenat pel Partit de l'Esquerra i el Gestor nomenat pel Partit de Lliga Catalana. Però el cert és que el Gestor nomenat per Lliga

Catalana, reiterades vegades s'ha adreçat a l'Alcalde o President de la Comissió gestora demanant dades referents a aquest Municipi i manifestant els seus desigs d'assistir a les sessions que es celebrin per la Comissió gestora, i el President de l'esmentada Comissió li ha manifestat terminantment que no té res a fer a l'Ajuntament i que per tant, tampoc té cap dret a demanar dades ni a intervenir en les discussions de la Comissió gestora.

Jo demano al senyor Conseller de Governació que explícitament manifesti al Parlament que els nostres Gestors, aquells Gestors nomenats pel Partit de Lliga Catalana, tenen en absolut els mateixos drets que puguin tenir els altres Gestors nomenats pels altres Partits. I que en conseqüència, el fet de què se'ls priva de les funcions inherents als seus càrrecs, porta en si, per part dels Presidents de les Comissions gestores, l'incompliment d'un precepte terminant, com és la possibilitat d'exercir aquestes funcions pels nostres gestors, i que impedir aquest exercici equival a impedir que un funcionari exerceixi precisament les funcions que li estan encomanades. Per totes aquestes raons jo prego que si he cansat excessivament l'atenció del senyor Conseller de Governació tingui en compte que ha estat solament als efectes d'abreujar i no haver, en dies successius, de reiterar o formular diverses preguntes.

El Sr. CONSELLER de Governació : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació : Senyors Diputats : A l'enfilall de preguntes que ha fet el senyor Rovira i Roure, jo em veig obligat a contestar d'una manera breu i categòrica. Jo no puc fer-hi absolutament res, si la V. S. no va poder prendre part en la interpellació de la política municipal. No culpi la meua persona, perquè va ésser dels bancs de la seva Minoria on es va presentar una proposició de guillotina, si es va guillotinar aquest debat. De totes maneres, a mi em complau manifestar que tal com ha reconegut el senyor Rovira i Roure, es va publicar pel Departament de Governació una ordre circular impedit la destitució dels funcionaris municipals, pels quals es necessitava un quòrum determinat tal com ve dit i indicat en la Llei aprovada per aquest Parlament. Malgrat això, s'han produït diversos casos. No crec jo que siguin deguts a una mala fe, sinó a una mala interpretació de la Llei, proves d'això és que des del Departament de Governació s'han resolt aquests casos en el sentit negatiu. Les Comissions gestores són unes Comissions interines en virtut del qual i de la Llei avui vigent no poden fer destitucions ni suspensions quan no vagin precedides d'un expedient si es tracta dels funcionaris dits de «plantilla».

Ara bé : respecte del primer cas que la V. S. ha exposat d'una funcionari nomenat Alcalde, o sigui funcionari considerats com a armats, poden ésser destituïts perfectament pel President de la Comissió gestora perquè és una facultat directa del President de la Comissió gestora, que en aquest cas té tota la categoria de l'Alcalde en els Ajuntaments. Ha dit la V. S. el cas de Florejacs.

Diu que aquí s'ha anat a la suspensió d'un Secretari. Jo, en termes generals, diré a la V. S. que entenc que el procediment a seguir en aquests seria la denúncia o l'apellació feta directament al Departament de Governació, perquè llavors, com en altres casos que s'han resolt, es resoldria de conformitat amb la Llei. Com a principi general no es poden admetre ni aquestes suspensions ni molt menys les destitucions. Això ho dic al Parlament per si se m'evita el tornar a dictar una altra ordre circular. Això pot aplicar-se al cas de Florejacs; es pot aplicar exactament al cas de Clariana i al cas d'Omells de Nagaia.

Respecte al cas de Rocafort de Vallbona, on el President de la Comissió gestora ha prohibit ballar-se dintre d'una entitat particular, obligant als que tenen aficions a Terpsícore a què vagin a ballar a una altra entitat, entenc que si és realment com ha anunciat la V. S. — perquè no tinc motius a dubtar-ne mentre no es demostrï el contrari —, és un abús d'autoritat; no pot fer-ho, ni com a President de la Comissió gestora ni com a Alcalde. Dintre de les entitats particulars regeix un principi mentre no hi hagi una suspensió de garanties de què són perfectament lícits tots els actes que es facin dintre dels locals respectius.

Respecte a Pallerols del Cantó, on el President de la Comissió gestora no vol acceptar la intervenció del Gestor nomenat per la Lliga Catalana, tant fa que sigui de Lliga Catalana com que sigui d'un altre Partit: Els Gestors nomenats, legítimament nomenats pel Departament de Governació, tenen perfectíssim dret a intervenir en les coses municipals. Per això se'ls hi va posar. Jo faig aquesta declaració terminant aquí al Parlament perquè consti i als efectes oportuns que pugui produir aquesta determinació.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure, per a rectificar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Tota la qüestió de la meua intervenció en la interpellació està completament liquidada; de manera que no hi ha necessitat d'insistir més sobre aquesta qüestió. Si jo hi alludia era solament per a significar que jo tenia interès d'haver parlat, perquè ja hi havia intervingut amb anterioritat.

En relació als demés casos plantejats, jo he de remenjar de tot cor les manifestacions fetes pel senyor Conseller de Governació, que em plauen en gran manera en tots els aspectes plantejats, excepte en un, respecte del que acabo de demanar un volum de l'Enciclopèdia Jurídica, a l'objecte de llegir una disposició demostrativa de què no és certament veritable la doctrina sustentada pel senyor Conseller de Governació. (*L'orador agafa el llibre, que és volumínos.*)

El Sr. RUIZ I PONSETI: Que el llegirà tot? (*Rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: (*L'orador fa una petita pausa, deguda a cercar la referència que vol llegir.*) Aquesta petita espera ha estat en raó de què mentre jo he demanat el text, ha arribat aquest després d'haver acabat la seva brillant peroració el senyor Conseller de Governació, i, per tant, aquest ha estat el motiu perquè he molestat breus moments la Cambra.

El Sr. FRONJOSA: A nosaltres no ens molesta mai. (*Rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Deia jo que era molt interessant el que s'haguessin sentat els principis que ha sentat el senyor Conseller de Governació en relació als fets de la suspensió de funcionaris municipals; el fet de què s'impedís per un President d'una Comissió gestora la realització d'un ball dintre d'una entitat particular i a més la doctrina sobre la prohibició a un Gestor nomenat per Lliga Catalana de realitzar les seves funcions, perquè en quant ha pronunciat aquestes paraules el senyor Conseller de Governació sabran ben bé aquest conjunt de Presidents de les Comissions gestores quin és el criteri sustentat precisament per l'autoritat en aquesta matèria de la Generalitat de Catalunya, que ha sabut desposseir-se en aquest moment, com corresponia i com jo aplaudeixo, de tota doctrina de partit i ha mantingut la doctrina veritable. Em sembla també molt bé la salvetat que ell feia de si, en allò que respecta a aquell ball de Rocafort de Vallbona eren certes les paraules que jo deia, que ell crea que no...

El Sr. CONSELLER de Governació: Que creia que sí, a part prova en contra, jo he de creure les seves paraules.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Em sembla molt bé que fes àdhuc aquesta salvetat; però a mi el que m'interessa és que se sàpiga en aquell Municipi que si són certes les meves paraules i, en conseqüència, és en la forma que jo he dit com actua el President d'aquella Comissió gestora, se sàpiga que és malgrat la doctrina que sustenta el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: I disposat a fer-la complir.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Disposat a fer-la complir. Mercès, senyor Conseller de Governació, és una aclaració més que jo li agraeixo. I ara anem a l'únic punt de la discrepància que existeix entre la doctrina sustentada pel senyor Conseller de Governació i la que entenc que és doctrina pura en legislació espanyola, que en aquest moment és encara legislació catalana, respecte la possible substitució dels funcionaris municipals que es conceputen com a agents armats. I disposa la Reial ordre, de data 27 de gener del 1931: «Que en los artículos cuya aclaración e interpretación armónica se solicita, se establece de un modo preciso y se fija y comenta el procedimiento a seguir en las correcciones y destituciones de los agentes armados de los Municipios, que son seguidos en general para otra clase de funcionarios, con perfecta coordinación; y si los Alcaldes, como delegados del Gobierno, son los encargados, según el número tercero del artículo 195, de mantener el orden y proveer a la seguridad pública e individual, y a estos fines se les concede la facultad de poder nombrar, separar, corregir y premiar a los agentes armados del Municipio, estas atribuciones no pueden ser ni son eliminadas u omnímodas, sino reguladas por preceptos de obligado cumplimiento; por lo que el citado precepto exige que "se de cuenta al Ayuntamiento"; y es natural que éste, al conocer el hecho motivo de la sanción, puede aprobar o no la resolución documental, que deberá tener necesariamente los requisitos a que se refiere el art. 248, cuando establece que las destituciones de funcionarios sólo podrán hacerse por causa

grave, taxaivament prevista en el Reglamente, y previo expediente en el que será oído el interesado; criterio que se reafirma y completa en el referido artículo III del Reglamente de 23 de agosto de 1924, que exige que "salvo las de apercibimiento", todas las correcciones que se impongan a los funcionarios exigirán la formación de expediente, con audiencia del interesado, por plazo máximo de cinco días.»

Davant d'aquesta terminant disposició, disposició que ha estat recollida en el Decret que revisava l'obra legislativa de la Dictadura, de data 16 de juny del 1931, Decret de la República convertit en Llei de la mateixa en 15 de setembre, crec jo que després d'aquestes manifestacions terminants, el cas de l'agutzil d'Omells de Nagaia és exactament igual al dels altres funcionaris municipals. I a més, també en relació al cas d'Omells de Nagaia, agrairia al senyor Conseller de Governació, ja que no m'ha contestat ell respecte a un punt, sense dubte per culpa meua per haver acumulat les preguntes, que assenyali que quan han estat nomenats uns individus per les Junes de repartiments, si no hi ha motiu més que l'arbitrarietat de l'Alcalde per a canviar aquells individus que formen part de la Junta de repartiment, no deuen en absolut i sota cap concepte els Presidents de Comissió gestora anar a aquestes substitucions fetes.

Per totes aquestes consideracions, agraint, com deia abans, la contestació explícita i ben noble del senyor Conseller de Governació, li agrairé també moltíssim que m'aclarís aquests dos darrers punts.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Respecte al darrer extrem que la V. S. ha exposat a la Cambra, he de confessar ingènuament que no m'havia donat compte de què la V. S. l'hagués formulat. Respecte els nomenaments d'individus de la Junta de Repartiment municipal, no havia sentit dels seus llavis aquesta acusació, però també em plau dir aquí públicament que no es poden fer destitucions d'aquesta Junta de Repartiment.

Respecte de la qüestió dels agents que depenen directament de l'Alcaldia, o siguin agents armats, que la V. S. aquí ha explicat el motiu pel qual no poden ésser destituïts, em penso que potser hi pot haver hagut confusió en les meves paraules; però miraré d'explicar-li clarament. Vull fer constar, d'una manera evident, que com que els funcionaris que són de «plantilla» és impossible la seva destitució de cap de les maneres per part d'una Comissió gestora, en canvi els que depenen directament de l'Alcalde, o sigui del President de la Comissió gestora, aquests poden ésser destituïts, però sempre dintre les normes de la Llei, amb formació d'expedient, per causa justa, per causa greu, de desobediència, com es dona en molts casos. En aquests casos la Comissió pot fer aquestes suspensions sempre en virtut d'expedient tal com marca la Llei; en els altres casos, malgrat tot això, com que es necessita un quòrum determinat, i està determinat que les Comissions gestores no poden fer aquestes destitucions, en aquest cas mai poden fer-les. En altres casos, en just expedient es poden fer aquestes destitucions; és això el que em convenia aclarir.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Per a agrair una vegada més al senyor Conseller de Governació totes les manifestacions que acaba de fer.

La creu de Gandesa, l'actuació de les Comissions gestores i la festa oficial del dia 25 del present mes

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Senyors Diputats: Seguint l'exemple del senyor Rovira i Roure, vull adreçar tres o quatre prec, si bé procuraré ésser més breu i sense consultes enciclopèdiques. En primer lloc, jo ja suposo que ha estat per dificultats insuperables que el senyor Conseller de Governació no ha enviat a Gandesa un delegat o no ha encomanat a ningú la feina d'esbrinar què hi pugui haver de cert en aquelles denúncies que tots tenim a la memòria, tan bellament formulades pel nostre amic senyor Tries de Bes, i que varen motivar les bellíssimes i justes intervencions del senyor Conseller de Governació...

El Sr. TRIES DE BES: I les no menys belles de la V. S. (Rialles.)

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Deixant això del «bello» apart...

El Sr. TRIES DE BES: Jo he dit bella, femení! (Rialles.)

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo he tingut ocasió de comprovar personalment que les denúncies que varen ésser formulades pel senyor Tries de Bes i que ell ha recollit ple de bona fe, perquè si li hagués cabut algun dubte, tot coneixent la seva cavallerositat, no se n'hauria fet ressò, estan mancades de fonament. La creu arqueològica de Gandesa està intacta, conservada en l'antic local de l'Ajuntament de Gandesa. Tota aquella novella malèvola, injuriosa, calumniosa, que a còpia de telegrams i cartes i que encara avui, malgrat que els fets són coneguts de tota la comarca de Tarragona com a contradictoris d'allò que aquí es va dir, són encara objecte d'articles que pretenen ésser injuriosos. Per cert, en un periòdic que es diu *El Llamp* i que sembla que el dirigeix un funcionari de la Generalitat, o, almenys, un recaptador de la Generalitat, he pogut comprovar que la creu va ésser tractada amb el respecte que es mereix una bella obra arqueològica, artística i que està conservada esperant que la Junta de Museus disposi el seu trasllat. Així mateix, altres dues figures, que estèticament són molt lletges, una de fusta i l'altra d'escaiola, de «santi de guix», també han estat retirades. Nosaltres voldríem que aquesta informació oficial es faci de seguida, perquè no s'hi val a mantenir en un cert entredit ni que sigui en els camps d'enfront a un Ajuntament tan gelós del seu deure i escrupolós, com és el de Gandesa, compost per estimats amics nostres republicans i no precisament del 14 d'abril. Per altra banda, penso que els senyors Diputats rebran aviat un fulletó molt ben editat en una impremta de Reus, on hi ha les fotografies de la creu i tots els elements d'aquesta informació. Jo porto això aquí perquè el senyor Tries de Bes pugui tenir oca-

sió de rectificar, ja que ell se n'havia fet ressò. *(Alguns senyors Diputats diuen frases que no arriben clarament als taquígrafs.)*

El Sr. DURAN I VENTOSA : Si porten la creu al museu, rai. *(Rumors.)*

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Sí ; però posar la creu sobre un innocent sense que la Lliga faci de Cirineu, ajudant-li a portar...

El Sr. DURAN I VENTOSA : Ja la porta la V. S. ! *(Rumors. El senyor President reclama silenci amb la campaneta.)*

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Nosaltres fem amb molt de gust de Cirineu del poble.

El Sr. PRESIDENT : Senyors Diputats, no crucifiqueu a la Presidència ! *(Rialles.)*

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : No és clerofòbia, no m'entretinc en aquestes coses. Però he de fer un altre prec al senyor Conseller de Justícia i Dret, perquè en les meves visites a les comarques de Tarragona, cada dia rebo queixes d'elements solvents, demanant-se com és que no es prenen determinacions de caràcter legal sobre la intervenció dels rectors en els testaments. M'agradaria en aquest cas recolzar-me en unes manifestacions del senyor Vallès i Pujals sobre el barber de Puigcerdà.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : No, de Sant Cristòfor de Tossa.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : La Comissió de Justícia porta cinc mesos sense dictaminar la proposició que vaig presentar sobre això. Abans s'explicava perquè el nostre mai prou plorat amic senyor Palacín no podia dedicar-li el temps que calia, no podia treballar-hi. Jo he de respectar els motius que tingui la Comissió per a demorar aquest dictamen, però, tinc el deure davant els meus electors de demanar a la Comissió que dictmini el més ràpidament possible.

I, finalment, un altre prec. No un, perquè encara en queden dos. Un, adreçat al senyor Conseller de Governació, que és brevíssim, no és gairebé un prec ; és senzillament una manifestació com a contrapartida a la llista enciclopèdica de càrrecs del senyor Rovira i Roure. Al nostre entendre, la major part de Comissions gestores ho fan molt bé, i si en alguna cosa ens hem de fixar és amb la manca de facultats, car jo no he de censurar, però trobo que, potser, han estat una mica redundants les disposicions del Govern tallant encara més les atribucions de les Comissions gestores... *(Diversos senyors Diputats de la Lliga protesten amb paraules que no arriben clarament als taquígrafs.)*

El Sr. TRIES DE BES : ¿ Vol fer-los atorgar testament, també ? *(Rialles.)*

El Sr. SIMÓ I BOFARULL : Jo me n'alegro moltíssim de què la Minoria de la Lliga ajudi a passar aquestes calors estivals amb una eufòria que els hi envejo. *(Rialles.)*

Resulta que les Comissions gestores que ho fan malament són aquelles on tenen majoria els amics de Lliga Catalana, perquè passa que tinguin un gran respecte, per exemple, per al Cardenal Arquebisbe de Tarragona ; és cosa que jo la trobo molt bé, però que aquest respecte els faci arribar a prendre acords il·legals de pagar quantitats que no figuren en pressupost al senyor Cardenal Arquebisbe de Tarragona, això em sembla

que ni el senyor Rovira i Roure ni cap dels membres de Lliga Catalana ho pot aprovar. I aquest és el cas que denuncio.

A l'Ajuntament de Cambrils, cas sobre el qual em sembla que ja existeix una denúncia escrita, els Regidors de la dreta, malgrat la protesta del President, acordaren pagar uns interessos vençuts i sobre els quals no hi havia consensuació en els Pressupostos.

I per fi, jo no sé fins a quin punt serà discret fer saber ara al Govern una cosa que ja sap, em penso que ja ho hauria de saber, doncs en general l'opinió no acaba d'explicar-se el per què el dia 25 d'aquest mes vagaven les oficines de la Generalitat, essent així que no vagaven les de l'Estat. Quan es va parlar de la festa de Sant Jordi, tingué ocasió el nostre admirat company, el Conseller de Cultura, de fer un bellíssim discurs com tots els seus, i jo emocionat he de confessar que gairebé em va convèncer i tal volta hagués votat perquè la festa de Sant Jordi fos festa. Ara, si sentim un discurs com aquell respecte a la festa de Sant Jaume, potser ens tornarem devots d'aquest Sant. Però de totes maneres, aprofito l'avinentesa per a dir que tal vegada fóra convenient la confecció d'un calendari oficial dels dies de vaga a les oficines, no perquè siguin de caràcter clerical o no les festes que es facin, sinó perquè el públic sàpiga els dies que hi pot acudir i els que no cal que hi acudeixi.

El Sr. CONSELLER de Governació : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació : Senyors Diputats : Vaig a contestar els precs, una pila de precs, que m'ha fet l'amic Simó i Bofarull.

Respecte a la qüestió de Gandesa, a la denúncia feta pel senyor Tries de Bes, va contestar el senyor Conseller de Governació defensant aquell Ajuntament, perquè entenia que s'havia comportat de la manera digna que li pertocava. Aleshores va prometre aquí el Conseller de Governació trametre un delegat a Gandesa per a esbrinar els fets que es denunciaven. Posat d'acord amb el Conseller de Cultura, es va entendre que era més convenient que el Conseller de Cultura hi trametés un delegat, i així ho ha fet. Jo tinc, a més, una informació oficial del Governador civil de Tarragona desmentint els fets que aquí denuncià el senyor Tries de Bes. Consti, doncs, d'una manera ben clara, que oficialment estan desmentits aquests fets, aquella part acusadora, i demostrat que no són tal com s'ha dit.

El Sr. VALLÈS I PUJALS : Moltes vegades aquestes informacions són les més lluny de la veritat. *(Protestes en la Majoria.)*

El Sr. CONSELLER de Governació : Això és per la llarga pràctica que en tenen les VV. SS. *(Diversos senyors Diputats diuen paraules que no s'entenen clarament.)* Ja em permetrà l'amic Simó i Bofarull que jo no accepti que el Departament de Governació hagi retallat les facultats de les Comissions gestores. Jo he fet una aplicació tal com entenia de la Llei, que pot estar equivocada, però jo entenc que la Llei estableix per a les Comissions gestores unes facultats limitades, i en virtut d'això s'han publicat les ordres circulars perquè les Comissions gestores no realitzessin una missió, diguem-ne de venjança

política o de partidisme dintre dels Ajuntaments, sinó que portessin a cap una gestió purament administrativa per a desarrelar el caciquisme, per la qual cosa es va fer i es va promulgar la Llei del Parlament de Catalunya.

Respecte al fet de Cambrils, sap la V. S. que se'n va prendre nota. És un fet que realment escapa a la missió de les Comissions gestores. No es pot pagar en virtut de les Lleis actuals coses que no estiguin previstes al Pressupost. Això no solament per a la Comissió gestora, sinó per un Ajuntament, fóra una extralimitació de facultats. Per tant, no es pot admetre i no és tolerable, i tingui la seguretat de què el Departament de Governació no ho tolerarà.

Respecte a la festa celebrada el dia 25 d'aquest mes, jo he de dir a la V. S. que fou un acord pres en Consell, no en un sentit religiós ni en un sentit de costum, sinó amb el desig de donar durant aquests dies estiuencs unes vacances, i es va admetre aquest dia per la costum, però sense cap sentit religiós. Precisament en aquest aspecte jo he de remarcar que aquest ha estat el primer any que la Generalitat de Catalunya ha retallat més la festa de Sant Jordi, a què ha fet referència la V. S., en tot allò que significa un aspecte religiós i el dia de Sant Pere també l'hem retallat radicalment. No es pot acusar, per tant, al Govern de la Generalitat de Catalunya de cap de les maneres d'un sentit partidista i religiós, sinó que ha donat festa aquell dia amb el sol objecte de proporcionar unes vacances al personal.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per a agrair al senyor Conseller de Governació l'amabilitat que ha tingut en contestar als meus prec, i em permetrà dues paraules per a rectificar en termes generals. En quant a les facultats de les Comissions gestores, si no han estat retallades, ha estat donada una interpretació a la Llei en sentit restrictiu. Cal tenir en compte que la major part dels Secretaris, són funcionaris municipals estrictament adjudicats al servei públic i no s'han prestat anteriorment a maneigs caciquistes ni a mantenir la injustícia dintre dels Municipis. Però alguns d'ells, que són precisament els dels pobles on hagueren de posar-se en la major part les Comissions gestores, aquests Secretaris havien estat els qui en combinació amb els cacics havien burlat la voluntat popular, i en aquests Ajuntaments es troben amb què del Secretari per avall — àdhuc en pobles d'aquests que creu el senyor Rovira i Roure emparats per una disposició que al meu entendre no té cap valor, des de que es va establir l'autonomia, perquè el Parlament pot fer tot allò que estimi just dintre de Catalunya —, aquestes Comissions gestores es troben amb l'enemic dintre de casa, i les Comissions gestores no hi poden fer res trobant-se davant de funcionaris adversos que es senten inviolables. Jo no censuro al Govern, però més aviat s'hauria hagut de deixar un cert marge d'iniciativa respecte d'aquest punt... (*Rumors en la Minoria de Lliga Catalana.*)

Si els hi sembla poc, una àmplia llibertat.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Es per a rectificar breument. En quant a les manifestacions fetes pel senyor Simó i Bofarull sobre l'amplitud de facultats de les Comissions gestores, la meua voluntat hauria estat que tinguessin més facultats, de manera que poguessin fer una veritable revolució dintre dels Municipis; però hi ha una Llei votada aquí...

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Fou una transacció.

El Sr. CONSELLER de Governació: No fou una transacció, fou, potser, una benevolència per part nostra, de no voler imposar la força dels vots que ells alleguen que nosaltres emprem quan no tenim raó, diuen. Jo dic a la V. S. que en allò que es refereix als Presidents de les Comissions gestores, a les Comissions gestores que es troben coaccionades pels funcionaris municipals, amb tots els respectes jo no puc compartir el seu criteri. Jo, President d'una Comissió gestora d'on fos, obligaria els funcionaris per la sola eficàcia del comandament, a complir amb llur deure. No necessitaria pas destituir-los, perquè això dels funcionaris és un tòpic que es repeteix sovint aquí i a tot arreu. Els funcionaris creuen el que se'ls mna; si no s'abandona el comandament compleixen amb llur deure. Tingui la seguretat que no em passaria a mi. És deficiència en el comandament, i, per tant, són ells els únics responsables, són aquells que no saben fer complir els dictats que es donen des de les Comissions gestores.

L'obertura de la caça de la guatlla

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Per a adreçar una breu pregunta i potser un prec al Conseller d'Agricultura. Jo no sé si entre els meus estimats companys hi ha gaires aficionats al que s'anomena el noble esport de la caça; si n'hi ha algun, en la pregunta o el prec hi veuran interès; si no n'hi ha, com que podria ésser que aquest interès hi fós, demano solament que prestin un moment d'atenció.

Jo m'adreço al meu estimat amic senyor Mies, Conseller d'Agricultura, per a preguntar-li si, segons l'Estatut, té competència o no per a fixar les dates d'obertura de veda i de caça. Cas que no en tingui, aleshores el que vaig a manifestar ho converteixo en un senzill prec, que hauria de tenir la bondat de retransmetre a l'autoritat corresponent de la República a la qual pertanyi aquesta legislació.

Aquests dies s'han cursat al Govern de Madrid diverses instàncies, perquè es fixés la data d'obertura de la caça de la guatlla. En la caça de la guatlla, allò que es ve legislant d'uns quants anys a aquesta part, no té caràcter de fixesa, de tal manera que és dir que hi ha un estira-i-arronça. De tal manera, que segons la Llei de Caça, encara que en la seva quasi totalitat ja està derogada o poc menys, es fixa la data del primer d'agost;

però vingué un Decret de la Dictadura, del 13 de juny del 1924, que fixà la data del 15, i vingué la proclamació de la República, i amb un Decret del Ministre de Foment del 28 de juliol del 1931, es tornà a fixar la data del primer d'agost. I vingué l'any passat, i el Ministre de Foment assenyalà la data del 15 d'agost, però en fer-ho l'assenyalà en una forma que diu que ho fa per aquell any — per a l'any passat —, i encara que ell creu que això s'hauria d'acomodar a les condicions climatològiques de cada regió, la qual cosa vol dir que no hauria d'ésser una data general per a tot Espanya, ho fa per aquell any, i la fixa en el 15 d'agost.

Per tant, s'han trobat enguany que no sabien si continuava subsintint el 15 d'agost, fins que fa pocs dies ha aparegut al *Butlletí Oficial* una resolució del Director corresponent, dient que és el 15 d'agost. Davant d'això, la Societat de Caçadors de Catalunya, vetllant per la conservació de la caça, i vetllant també per l'esport que practiquen, han adreçat diversos prec a totes les Autoritats, i han cregut també convenient adreçar-lo a les Autoritats de Catalunya, demanant al menys, que s'assenyali la data del 15 d'agost, que sembla que és l'època més a propòsit, no solament per l'afició pròpia d'aquesta caça, sinó també per a la conservació dels interessos de l'agricultura de Catalunya, perquè sobre els camps, senyors Diputats, encara hi ha les collites, i les collites poden veure's perjudicades. Perquè no es perjudiquin, i perquè no es perjudiqui tampoc la caça, puig tots sabem que si s'obre la caça de la guatlla, dissortadament ja es creu que s'ha obert per tota classe de caça i aleshores es perjudica aquella, és perquè nosaltres preguem al bon amic Mies, que si ell no té competència pròpia per a fixar definitivament aquesta data, quan menys reculli les meves paraules com un prec i les trameti a Madrid, a l'Autoritat corresponent.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Agricultura i Economia.

El Sr. CONSELLER d'Agricultura i Economia: Efectivament, és tal com diu el senyor Tauler, aquesta poca fixesa en quan a la determinació legal de la data en què acaba la veda de la guatlla.

Contestant ordenadament la seva intervenció, començaré per dir-li que en aquests moments jo crec que encara no tinc facultats per anar a la determinació de la data en què s'hagi d'acabar la veda. És aquest un servei que ha d'ésser traspassat a la Generalitat, però que encara no ho està, de manera que crec jo que mentre no vingui aquest formulisme, — perquè el traspass d'aquest servei ha d'ésser formulari, — que mentrestant no tinc facultats per a fer-ho.

Per altra banda, jo recullo amb molt gust el seu prec, perquè trobo que és encertat que a Catalunya es fixi la data del 15 d'agost, i aquesta en segons quins llocs tal vegada és encara precipitada, perquè ja tots sabem que una vegada s'aixeca la veda de la guatlla, s'aixeca per a tot, i, efectivament, són molts els camps de Catalunya que conserven llurs collites de cereals, que per les seves condicions fàcilment es poden perjudicar.

De manera que en aquest sentit jo m'adreçaré

a les Autoritats competents, afegint el meu prec el que tenen formulat les diverses entitats caçadores.

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tauler.

El Sr. TAULER: Senzillament, per l'agraïment propi d'aquest cas.

Discussió del dictamen de la Comissió de Contractes de conreu sobre el Projecte de Llei relatiu al nomenament de Comissions arbitrals

Es dona lectura a aquest dictamen, i com sigui que no hi ha presentat cap vot particular ni cap esmena al mateix, és aprovat per unanimitat.

El text d'aquest Projecte de Llei es publica com a anexe en el present número del DIARI DE SESSIONS.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei nomenant la Comissió que ha d'estudiar els problemes referents a les Finances municipals

Es dona lectura a aquest dictamen.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal i Guardiola té la paraula, per parlar sobre el dictamen.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Seré molt breu, senyor President i senyors Diputats.

Com ha sentit la Cambra, per la seva lectura, el dictamen aquest s'ha aprovat per unanimitat. I jo vull aprofitar l'ocasió aquesta per a agrair al Govern l'haver tingut la deferència amb el Parlament de portar, donada la importància enorme i la transcendència de la tasca encomanada a aquesta Comissió, de portar aquest afer al Parlament, tant més quan en ús de les seves facultats el Govern ha nomenat en altres ocasions directament, sense el concurs del Parlament, altres Comissions per tasques de molta importància.

Així, en nom dels meus companys de Minoria, agraiem aquesta deferència del Govern i també agraim als companys de la Comissió de Finances l'acceptació d'unes petites modificacions que nosaltres vàrem proposar. La més important d'aquestes modificacions per nosaltres proposada, és la que es refereix a les persones que havien de compondre aquesta Comissió.

Aquesta Comissió és nombrosa i és natural que sigui així, perquè han d'ésser moltes les representacions que l'integrin; havent-hi en el Projecte una gran quantitat de persones, gairebé totes elles, a part dels Diputats, de la categoria de funcionaris, nosaltres vàrem estimar que convenia que també hi figurassin persones destacades que ocupessin llocs de representació, dels grans grups de contribuents, perquè si aquesta Comissió ha de fer un estudi de la reforma de les finances locals a Catalunya, al costat de funcionaris volíem que hi haguessin representacions de grups de contribuents, i els companys de la Majoria en la Comissió varen acceptar que hi haguessin representacions dels contribuents del treball, de la propietat rústica i urbana, de la indústria, del co-

merç i dels valors mobiliaris, que són les grans agrupacions de contribuents.

Nosaltres varem acceptar que fos el Govern lliurement el qui designés aquestes representacions, perquè nosaltres no teníem la més petita preferència per persones determinades.

I així hem tingut molt gust en subscriure per unanimitat aquest dictamen.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller Primer té la paraula.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Breus paraules; les precises, per una banda, per a contestar al senyor Vidal i Guardiola, i, per altra, per a dir-ho així, per a fer el degut honor al nomenament d'aquesta Comissió, en el comès de la qual posem moltes esperances.

Nosaltres creiem que l'assumpte de les finances locals i la seva connexió amb les finances de la Generalitat és una qüestió de tanta importància que val la pena d'estudiar-la d'una manera conjunta en el mateix Parlament, i per elements del mateix Parlament i altres elements especialitzats en la forma que primerament s'indicava en el Projecte de Llei, o bé en la forma reformada que per la nostra part resta absolutament acceptada.

Nosaltres ja sabíem, que sinó en el seu detall, en el seu articulat, en canvi si en la seva intenció, aquesta proposta de Llei havia de merèixer l'assentiment de les Minories, especialment en aquest cas l'assentiment de la Minoria de Lliga Catalana. A mi em plau dir-ho així, perquè en les coses de reconeixement de justícia mai són escàs; la primera suggerència que se'ns va fer sobre la conveniència de fer una Comissió d'aquesta mena ens va venir d'un element de la Lliga Catalana, precisament del senyor Vidal i Guardiola. I recollint aquesta suggerència, que nosaltres varem creure que era molt encertada, nosaltres varem començar les nostres tasques, els nostres treballs, per a presentar aquest Projecte de Llei al Parlament, amb la confiança de què el Parlament l'acolliria d'una manera benèvola, ja que amb ell s'anava a iniciar la solució d'un estudi documentat, preliminar, en assumptes que per a mi tenen tanta importància com és allò que es refereix a les exaccions municipals en relació no sols a les economies socials, sinó amb la Generalitat.

I dit això, tan sols volem fer una petita observació a l'art. 9.e en quan fa referència a la data en què aquesta Comissió haurà de presentar el seu treball.

En el Projecte del Govern es deia que aquesta Comissió hauria de presentar el seu treball en el termini de tres mesos a partir de la promulgació de la present Llei. Aquest termini, tenint en compte que la promulgació de la Llei podia ésser a començaments de la setmana entrant, vindria a complir-se a últims d'octubre. En canvi, amb les manifestacions fetes en el dictamen, s'assenyala per a la presentació dels treballs d'aquesta Comissió la data del 15 de novembre. Jo pregaria a la Comissió, que si no hi trobava cap inconvenient s'acceptés la primera fixació de termini, o sigui a darrers d'octubre, perquè creiem que tres mesos són temps suficient per a fer un estudi d'aquesta mena, estudi que pràcticament tan es pot fer en el curs de tres mesos com

en el de tres mesos i mig. Nosaltres dèiem en el preàmbul d'aquest Projecte, que una de les finalitats que perseguíem era la de què aquest estudi pogués servir de base i documentació annexa a la presentació dels Pressupostos de la Generalitat i també d'organismes locals. I en aquest cas, aquests quinze dies de més, des del final d'octubre fins el 15 de novembre, aquests quinze dies que per la Comissió poden no tenir importància, en canvi, sí la tenen des del punt de vista de poder servir de base documental per a la presentació dels Pressupostos, i amb aquesta finalitat convindria que el termini es fixés a primers de novembre.

Preguem, doncs, a la Comissió de Finances, que si no hi té cap inconvenient, restableixi el primer text, o sigui que a darrers d'octubre hagi presentat el seu treball.

I en tot allò altre, la nostra absoluta conformitat.

El Sr. IVARS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ivars té la paraula.

El Sr. IVARS: Davant del es manifestacions que ha fet el senyor Conseller Primer, dec dir, com a membre de la Comissió, que precisament la suggerència aquesta dels tres mesos de termini per a finalitzar les tasques, ja va ésser discutida dintre de la mateixa Comissió, perquè precisament en ordre als nous Pressupostos pogués tenir eficàcia aquest estudi. Però degut a què alguns Vocals, dintre de la mateixa Comissió, deien que no hi hauria prou temps per a estudiar les qüestions, es va acordar que es fixés la data del 15 de novembre. Però en definitiva crec que la Comissió no tindrà cap inconvenient en què retorni el Projecte a la mateixa per a estudiar-lo, a l'efecte de veure si es pot acceptar la suggerència feta pel senyor Conseller Primer.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal i Guardiola té la paraula.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El senyor Ivars, company de Comissió, ha exposat exactament el que va succeir en la Comissió.

En la Comissió hi hagueren companys que, observant que en aquests tres mesos figuren els d'agost i setembre, és probable que no es pugui reunir la totalitat que representa més de trenta persones que hauran de compondre aquesta Comissió d'estudis, i fins encara que fossin vint o quinze, i per això es va dir que era convenient que s'ajornés, fins a primer de desembre, data que seria evidentment més tardana. Jo recordaré aquí que m'havia permès fer una proposta transaccional en el sentit de què, com ja preveu el Projecte de Llei, es farien unes sub-comissions, la subcomissió que hagués de tractar el problema difícil, però que pot ésser estudiat sol, de l'Ajuntament de Barcelona, donés dictamen en el termini previst pel Govern, o sigui el dia 30 d'octubre, i en quant a la resta dels Ajuntaments es tinguessin quinze dies més de temps per a procedir a la redacció de la resta de l'informe.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Això potser era un xic complicat, però ja tenia en compte l'ob-

servació del senyor Conseller Primer. Ara jo em permetria dir-li al senyor Conseller Primer una cosa. Ha posat de manifest que m'havia adreçat a ell indicant-li la conveniència de què es creés aquesta Comissió i jo em faig moltes il·lusions respecte de la utilitat d'aquesta Comissió, però no puc fer-me-les respecte d'un punt concret, i és que si aquesta Comissió treballa, i no en dubto, seriósament, la seva tasca ni el 30 d'octubre ni el 30 de novembre estarà finida.

A Espanya hi ha un precedent, el d'una Comissió els treballs de la qual coneix el senyor Conseller Primer, Comissió extraparlamentària per a estudiar la substitució de l'impost de consum a Espanya, que treballà l'any 1906 i va publicar quatre volums contenint estudis i estadístiques que fins avui són l'única font seriosa on es poden estudiar les finances municipals espanyoles i d'allà arrenca el que s'ha fet a empentes i trossos en aquests anys.

Si nosaltres per Catalunya desitgem fer una cosa seriosa, no podem pensar que s'acabi ni el 30 d'octubre ni el 30 de novembre. Podrà fer-se el que és costum, uns rapports provisionals, unes conclusions, que podran ésser completades i revisades, però aquesta tasca, segurament, durarà vuit o deu mesos o un any, i fins és natural que duri aquest temps, perquè l'estudi dels problemes exigirà molt de temps.

Som pocs els Vocals de la Comissió presents a la Cambra, però tenint en compte que es va discutir ja la qüestió en perfecta harmonia i considerant que les conclusions, tant si es donen en una data com en una altra, no tancaran pas les tasques de la Comissió, podrem posar-nos d'acord. No veig inconvenient en què s'accepti la data proposada pel Govern, i, per tant, es retirin els quinze dies; almenys, per la meua part no hi ha cap inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Jo crec també com el senyor Vidal i Guardiola que si aquesta Comissió ella mateixa pren una autoritat moral i per la tasca que realitza es veu que fa una feina útil, no hi haurà el desig de què acabi la tasca en els tres mesos indicats, sinó que, com que l'afer és molt important, bast i complex, és possible que continuï no pas quinze dies, sinó més, tres mesos, o sis, per a donar per acabat el seu comès.

No hi hauria, per tant, inconvenient en què, per exemple, l'article 9.º es redactés en una forma no tan tallant i que, en lloc de dir que la Comissió haurà de deixar enllestides les tasques en el termini de tres mesos, digués que aquestes tasques les enllesteixi en dit termini i això marcaria una fita per a tenir els avenços i la base documental necessària que serviria després per a la confecció del Pressupost, cosa semblant al que es féu amb la Borsa Catalana, ja que es deia que acabés les seves tasques deliberants en aquell termini, però després es donava tot el temps precís per als vots particulars i altres tasques ulteriors.

La Comissió, després de sentir el senyor Ivars i el senyor Vidal i Guardiola i el que pugui dir el President de la Comissió, podrà decidir que torni a la mateixa o redactar-ho en uns moments en el

sentit de què les tasques s'enllesteixin en el termini de tres mesos.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el President de la Comissió.

El Sr. ESPANYA: No hi ha cap inconvenient en acceptar aquesta fórmula que proposa el senyor Conseller Primer, perquè, indubtablement, resol de moment la finalitat a què obeeix el Projecte de Llei presentat.

Per la nostra banda, creiem que sense necessitat de què torni a reunir-se la Comissió, ací mateix, des del moment que estem tots d'acord, podem dir que quedi redactat l'art. 9.º en el sentit expressat.

El Sr. PRESIDENT: ¿S'aprova el dictamen amb aquesta modificació? (*Assentiment general.*) Resta aprovat.

(*El text d'aquest Projecte de Llei es publica com a anexe en el present número del DIARI DE SESSIONS.*)

Observin els senyors Diputats que han de formar part d'aquesta Comissió, set senyors Diputats. Sembla que són quatre de la Majoria, dos de la Minoria més nombrosa i un de la Unió Socialista. Espero que se serviran prendre nota d'això per tal de fer les oportunes designacions.

Discussió del dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei autoritzant un suplement de crèdit al capítol 10, art. 2.º, partida 1191 del Pressupost de Despeses vigent

(*Es dona lectura a aquest dictamen.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Diputats: Nosaltres no hem estimat necessari formular un vot particular, perquè creiem que el que s'ha de fer és rebutjar el Projecte de Llei aquest presentat pel Govern i admès solament per la Comissió de Finances per majoria, però no per unanimitat com es diu en el dictamen en qüestió.

Estimem nosaltres que ha d'ésser rebutjat aquest Projecte de Llei en raó del contingut de l'articulat en qüestió. Ens trobem en què, dissortadament, l'extingida «província» de Lleida és aquella part de la nostra Catalunya on hi ha menys camins veïnals.

El Sr. CONSELLER PRIMER: ¿Permet una observació, senyor Rovira i Roure?

No hi ha res del que el senyor Rovira i Roure suposa en la seva intervenció. Si la V. S. vol, li explicaré prèviament.

El Sr. ESPANYA: Es una alarma injustificada.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Agraeixo aquestes observacions i no tinc inconvenient en què posi de manifest el senyor Conseller Primer, prèviament, el que desitgi.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: No sols el senyor Rovira i Roure, sinó altres Diputats de l'extingida «província» de Lleida m'havien manifestat a mi com una mena de principi d'alarma creient que aquest Projecte de Llei podria anar en perjudici de

la conservació o construcció de camins en l'extingida «provincia» de Lleida.

A tots els hi vaig dir que partien d'una cosa no certa i que jo tindria molt de gust en fer aquest aclariment al Parlament d'una manera ben explícita i clara per tal de què no hi hagués cap equivoc a l'entorn d'aquesta qüestió i es veiés que no es tractava de minvar les consignacions que poguessin correspondre a la que fou «provincia» de Lleida en el que fa referència a camins veïnals.

No hi ha hagut res més aquí que una omisió — es diu així en el preàmbul del Projecte de Llei — a la partida corresponent al Pressupost d'ingressos, que és la partida 39, en la qual figuren les extingides «provincies» de Barcelona, Girona i Tarragona, i, en canvi, no figura, en la part d'ingressos, la «provincia» de Lleida, i això fa, com és natural, una part més petita d'allò que li correspon al conjunt d'ingressos; però, en canvi, la contrapartida, que fa referència a les despeses de conservació i construcció de carreteres i camins veïnals, que és la partida 900 de Despeses, allà hi ha, efectivament, les quatre extingides «provincies», la de Barcelona, la de Girona, la de Lleida i la de Tarragona. De manera que a la de Lleida hi està assignada la quantitat de 490,669 pessetes; i aquesta quantitat del Pressupost de Despeses, que no sols és viva, sinó que hi ha molta part d'ella que ja està satisfeta i compromesa, continua absolutament viva en aquest Projecte de Llei. Era una manca que hi havia en els ingressos, que ara, en fer el suplement de crèdit, des del moment que hi havia aquest déficit per omisió, s'aprofita per al suplement de crèdit, però que no perjudica absolutament en res les despeses que fan referència a aquestes consignacions que figuren íntegrament en el Pressupost de Despeses i que no sols, com he dit abans, existeix el propòsit de realitzar-se, sinó que s'estan realitzant i es realitzaran en la quantia que indica el Pressupost de Despeses. De manera que a mi em plau fer, per satisfacció del senyor Rovira i Roure, per satisfacció dels altres Diputats de Lleida i pels altres elements de Lleida que poguessin tenir aquest equivoc, em plau fer la manifestació de què no influeix absolutament en res el dret a la construcció de carreteres i de camins veïnals que la partida 900 del Pressupost de Despeses atorga també a l'extingida «provincia» de Lleida.

El Sr. ROVIRA I ROURE: De manera que la partida que hi ha en el Pressupost de Despeses es refereix exclusivament a la subvenció dels camins veïnals?

El Sr. CONSELLER PRIMER: Es la corresponent al pagament del Banc de Crèdit Local.

El Sr. ESPANYA: Es l'operació de crèdit que van fer les Diputacions mancomunades amb el Banc de Crèdit Local.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Tot resta íntegre, completament igual.

El Sr. ROVIRA I ROURE: De manera, que l'aportació de la Generalitat per camins no és això.

El Sr. CONSELLER PRIMER: No és això, és allò del Banc de Crèdit Local que continua, com dic, íntegre, completament igual.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Després de les manifestacions explícites del senyor Conseller Primer, no tinc res a oposar al dictamen.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova el dictamen? (Assentiment general.) Resta aprovat.

El text d'aquest Projecte de Llei es publica com a anexe en el present número del DIARI DE SESSIONS.)

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu

(Per no haver a la Mesa el nou dictamen de la Comissió de Finances referent al Repartiment general d'Utilitats, es dona lectura a la nova redacció de les bases 6.ª i 7.ª de l'art. 1.er del dictamen de la Comissió d'Economia referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.)

Les esmentades bases modificades han quedat redactades com segueix:

«Article primer

Base 6.ª Si la Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu és una institució mixta, la Generalitat hi aportarà la seva part de capital que no podrà ésser inferior al 25 per 100 de l'establert.»

Tot el restant d'aquesta Base, igual.

«Article primer

Base 7.ª L'últim paràgraf quedarà redactat així:

En el cas que la Caixa depengui exclusivament de la Generalitat, el senyor Conseller de Finances ocuparà la segona Vice-presidència i el nombre de Vocals, serà el mateix, nomenats pel Consell de la Generalitat, entre persones especialitzades en aquestes matèries i entre representants de Sindicats, Cooperatives i Mutualitats.»

(La Presidència adverteix que, reglamentàriament, aquestes noves relacions han de quedar damunt de la Taula.)

El Sr. COMORERA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Comorera.

El Sr. COMORERA: Senyors Diputats: La Minoria socialista, d'acord amb el compromís adquirit ahir, havent la Comissió acceptat les modificacions llegides al dictamen, retira tots els vots particulars que tenia presentats.

El Sr. PRESIDENT: Resten retirats tots els vots particulars presentats per la Minoria socialista al dictamen.

Lectura del dictamen de la Comissió de Finances referent a l'aprovació d'un suplement de crèdit al Pressupost d'Obres Públiques

(El senyor Secretari dona lectura al següent dictamen, que resta damunt la Taula:)

«Reunida la Comissió Permanent de Finances sota la Presidència del senyor Josep M.ª Espanya, amb assistència del Vice-president senyor Pere Cerezo i dels Vocals senyors Gaspar Armengol, Francesc Farreres i Duran, Pere Mestres, Gonçal Ivars, Joan Rovira i Roure, Miquel Vidal i Guardiola, Josep M.ª Tallada, Manuel Serra i Moret; actuant de Secretari el senyor Gonçal Ivars i Mes-

seguir, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei referent a l'aprovació d'un suplement de crèdit al Pressupost d'Obres Públiques, la Comissió ha pres l'acord, per unanimitat, de sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent

PROJECTE DE LLEI

Art. 1.er S'autoritza un suplement de crèdit de 65,000 pessetes a la partida 905 del vigent Pressupost de Despeses «Personal de celladors, capataços, peons caminers i auxiliars de tota mena, salaris i premis reglamentaris» i una altra de 411,757'08 pessetes a la partida 909 «Adquisició, distribució i utilització de material i altres despeses motivades pel servei de conservació ordinària de les carreteres i camins veïnals».

Art. 2.er Els esmentats augments de consignacions per a despeses seran coberts amb una ampliació d'igual import de 476,757'08 pessetes atribuïda a la partida 38 del Pressupost d'ingressos «Subvenció per a la conservació de camins», en virtut de la major aportació de l'Estat segons l'Ordre del Ministeri d'Obres Públiques de 24 de març d'enguany.

Palau del Parlament, 28 de juliol del 1933.
— El President, Josep M.ª Espanya. — El Secretari accidental, Gonçal Ivars.»

Lectura del dictamen de la Comissió de Finances facultant la venda d'una parcel·la de terreny procedent de l'antiga Granja Experimental

(A continuació, el senyor Secretari llegeix el següent dictamen, que resta també damunt la Taula:)

«Reunida la Comissió Permanent de Finances sota la Presidència del senyor Josep M.ª Espanya, amb assistència del Vice-president senyor Pere Cerezo i dels Vocals senyors Gaspar Armengol, Francesc Farreres i Duran, Pere Mestres, Gonçal Ivars, Joan Rovira i Roure, Miquel Vidal i Guardiola, Josep M.ª Tallada, Manuel Serra i Moret, actuant de Secretari el senyor Gonçal Ivars i Messeguer, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei facultant la venda d'una parcel·la de terreny procedent de l'antiga Granja Experimental, la Comissió ha pres l'acord, per unanimitat, de sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent

PROJECTE DE LLEI

Article únic. S'autoritza el Conseller de Finances per a procedir a la venda d'una porció de terreny procedent de la que fou Granja Experimental, de superfície 40'10 metres quadrats, equivalents a 1,061'61 pams, situada en l'encreuament de l'Avinguda del 14 d'Abril, i carrer de Calvet, i limitada per les esmentades vies i per propietat de la senyora Lúdia Jorba i Rius, per la quantitat de 37,156'45 pessetes.

Palau del Parlament, 28 de juliol del 1933.
— El Secretari, Josep M.ª Espanya. — El Secretari accidental, Gonçal Ivars.»

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Finances referent a la creació al Repartiment general d'Utilitats

(El senyor Secretari dona lectura al nou dictamen de la Comissió de Finances al Projecte de Llei referent al Repartiment general d'Utilitats.

El dictamen va encapçalat amb el següent preàmbul:

«Reunida la Comissió Permanent de Finances sota la Presidència del senyor Josep M.ª Espanya i Sirat, actuant de Secretari accidental el senyor Gonçal Ivars i Messeguer i amb assistència dels Vocals senyors Francesc Farreres i Duran, Pere Mestres i Albert, Joan Rovira i Roure, Miquel Vidal i Guardiola i Manuel Serra i Moret, per tal de dictaminar novament el Projecte de Llei referent a l'adopció d'un procediment de revisió per a resoldre les reclamacions i els conflictes promoguts en alguns pobles a l'entorn del Repartiment general d'Utilitats, la Comissió ha pres l'acord de sotmetre a la Cambra el següent Projecte de Llei.»

L'articulat, convertit en Llei en la pròpia sessió parlamentària, es publica com a annex a aquest DIARI DE SESSIONS.)

El Sr. PRESIDENT: Hi havia un vot particular que és reproducció dels vots particulars que hi havia.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Nosaltres hem formulat dos vots particulars. En el segon es diu que en cas de què no sigui acceptat el primer vot particular, llavors es presentin un conjunt de modificacions al Projecte de Llei. El primer vot particular presentat per nosaltres diu: «Que en raó de que en crear una duplictat de procediment com representaria el fet que subsistís el de la legislació actual amb el que ara es crea, produiria un veritable trastorn en la vida dels Municipis, el Parlament acordi rebutjar totalment el Projecte.» Jo pregaria a la Presidència que em digués si és aquest el vot particular que ara es va a posar a discussió, per a fer ús de la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Efectivament, és aquest, senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Diputats: Nosaltres ens hem trobat, després de vuit mesos que ve actuant el Parlament de Catalunya, amb què s'han portat aquí un conjunt de Projectes de Llei, que com deia molt bé el meu company senyor Vidal i Guardiola, tots tenen un caire particularíssim per a resoldre determinats conflictes que hagin estat creats en un o altre Municipi, en una o altra terra, que afectin a una o altra classe. En canvi, nosaltres no hem pogut venir a discutir dintre del Parlament de Catalunya, a excepció de l'Estatut Interior de Catalunya, cap Llei que tingui un caràcter demostratiu del nostre desig de donar Lleis que regeixin per complet en tot el territori català. Jo significava aquest fet, si mal no recordo, en els moments en què es discutia aquell Projecte de Llei per virtut del qual varen ésser creades unes Comissions gestores en els Ajuntaments de Catalunya, i quan jo deia que era molt lamentable que perdéssim el temps le-

gislant respecte d'aquestes Lleis, s'aixecava un company de Parlament, membre de la majoria de la Comissió, indicant que si nosaltres retiràvem els vots particulars donàriem lloc a què aquell Projecte de Llei fos aprovat tot seguit i com a conseqüència aconseguiríem que pogués entrar el Parlament de Catalunya a fer tasca verament legislativa seva, i d'aquesta manera fariem que tinguéssim Lleis per a tots els catalans; però és el cert que si, amb més o menys retard, va ésser aprovada aquesta Llei, malgrat d'això, després d'ésser aprovada aquesta Llei, no han vingut al Parlament de Catalunya aquell conjunt de Projectes de Llei que en tot moment ha estat promentent el Govern, dient quasi sempre que per la setmana entrant vindran aquells Projectes de general aplicació per a tots els catalans, i nosaltres ens hem trobat que aquell conjunt de Projectes que han anat venint han estat sempre exclusivament per a resoldre casos particularíssims. Ha vingut un moment en què hem cregut que en la vida dels Ajuntaments s'hi havia d'intervenir mitjançant el nomenament d'unes Comissions gestores; això, dèiem nosaltres, portarà la consegüent pertorbació en la vida municipal, però ens trobem en el moment actual que no ha estat suficient aquella intromissió en l'ordre governatiu dels Municipis, sinó que aquell reconeixement de partits polítics que puguin existir dintre dels mateixos Municipis ha volgut ésser portat també en aquelles qüestions que han estat en tot moment les que fonamentalment han dividit els pobles en bàndols que ha fet que duressin més les dissortades lluites entre uns i altres, com són els Repartiments d'Utilitats.

El Repartiment d'Utilitats, en realitat de veritat, ha d'ésser estudiat, ha d'ésser estudiada la fórmula pel Parlament català, i així ho ha reconegut el Govern de la Generalitat en un Projecte de Llei que ha presentat dintre del Parlament català, de forma que, o es vagi a la seva substitució o es vagi a la seva regulació en forma que no hi pugui haver entre els uns i els altres individus d'un determinat Municipi aquell conjunt de lluites que porten sempre en si les possibilitats d'una interpretació més o menys arbitrària dels preceptes que regulen aquesta matèria.

Però és el cas que, malgrat aquest reconeixement explícit per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, ens trobem que en aquesta matèria del Repartiment d'Utilitats que tan apassiona tots els Municipis, tots els individus dels Municipis, mitjançant aquest Projecte de Llei, ha volgut el Govern de la Generalitat introduir aquelles lluites polítiques que s'havia d'haver procurat que s'apartessin...

Diversos Srs. DIPUTATS de la Majoria: Al contrari.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Evitar-les, aquestes lluites.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...i això dintre del mateix Repartiment d'Utilitats. (*Rumors de la Majoria.*) Serà el que diuen les VV. SS., la interpretació que tindran d'això; però em permetran que jo també tingui la meua interpretació.

El Sr. CONSELLER PRIMER: La V. S. pot tenir la seva interpretació i fins pot tenir raó, en què el resultat sigui així, però el propòsit en presentar aquest Projecte és el nostre, i el pro-

pòsit és precisament treure aquestes lluites polítiques.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Aquest serà el propòsit del Govern que esmenta el senyor Conseller Primer; però, al meu entendre, es que si es diu que han de resoldre el conjunt de reclamacions que puguin existir uns individus que procedixin en determinats bàndols polítics i que ha d'anar-se precisament a solucionar-se per dos d'un costat i per dos d'altre costat, que representen els dos partits polítics que lluiten dintre del Municipi, és indubtable que això vol dir que aquells quatre membres, en quan representen diferents fraccions polítiques, el que hauran de fer és anar a discutir en relació al Repartiment d'Utilitats aquell conjunt de qüestions polítiques que hagin existit entre uns i altres. Precisament, perquè hauria d'apartar-se la matèria de finances de tot allò que pugui ésser lluita de partits, perquè no pugui determinar-se per un Ajuntament si ha de pagar més o menys un senyor o un altre que pertanyi a un partit o altre, és necessari i és indispensable que la creació o la exacció dels diferents impostos, no solament sigui determinada per Autoritats imparcials, sinó que els recursos que es puguin promoure en relació a aquestes exaccions vinguin a ésser resolts per autoritats que precisament tinguin aquest caire d'imparcialitat en raó d'haver estat apartades en absolut de les lluites polítiques. (*Rumors de la Majoria.*)

El Sr. CONSELLER PRIMER: Tant és aquesta la nostra intenció, que jo invito al senyor Rovira i Roure que em citi un sol cas de resolucions de finances influïdes per qüestions polítiques, cas que les citi, li donaré la raó de tot.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Conseller Primer: Si jo em refereixo a quelcom que va a ésser Llei, no ara, sinó en el successiu, és indubtable que no pugui presentar-li encara casos del que passarà en relació a aquestes Comissions que intenta crear la V. S.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Resolucions generals del Departament de Finances.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Si jo m'estic planyent d'aquest intent de crear aquestes Comissions que portaran aquestes conseqüències que jo assenyalo, és indubtable, senyor Conseller de Finances, que jo no puc referir-me a què ja hagin estat realitzades per aquestes Comissions determinades arbitrarietats.

El Sr. CONSELLER PRIMER: La V. S. deia que no s'havia de ficar la política en les qüestions de finances, i jo li dic que si durant tota la nostra gestió em pot citar un cas en el qual la política s'hagi ficat en les qüestions de finances jo li diré que la V. S. té raó. Citi-me'n un.

El Sr. ROVIRA I ROURE: I jo contesto al senyor Conseller de Finances que jo no em refereixo a què fins ara s'hagi barrejat la política en les resolucions.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Encantat d'aquest reconeixement.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Sinó que jo, el que em temo és que, mitjançant la creació d'aquestes Comissions sigui quan s'introdueixi precisament la política en les resolucions de la V. S., i en conseqüència, en aquest aspecte, si és cert, que

jo no afirma ni nego, i fóra necessari que obtingués les dades corresponents per a veure si en tot moment havia resolt amb la imparcialitat deguda, i mentre no tinguí aquestes dades no tinc per què imputar una resolució injusta al senyor Conseller de Finances...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Però no me'n pot dir ni una.

El Sr. ROVIRA I ROURE: És indubtable que en el supòsit que sigui cert el que jo dic, per al successiu segueixi resolent de la mateixa manera i no en contra del criteri que diu que ha vingut sostenint el senyor Conseller de Finances, el que haurà de sorgir necessàriament amb l'aplicació d'aquesta Llei, és per això que nosaltres ens oposem a l'aprovació de la Llei en qüestió.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Tinc el convenciment que d'aquí a dos mesos tindrà el mateix concepte que ara ha de dir que té, de tot el passat, amb aquestes Comissions.

El Sr. ROVIRA I ROURE: En relació a aquest Projecte de Llei, jo celebraria que fos certa l'afirmació que fa el senyor Conseller de Finances, però, almenys, interessa que no sigui amb l'apoi d'aquesta Minoria que s'aprovi una arbitrarietat de tal naturalesa, sinó amb l'oposició, precisament, d'aquesta Minoria. Jo desitjaria que, malgrat aquest convenciment que tinc que la introducció de la política dintre del Repartiment d'Utilitats, que dissortadament ja hi és massa...

El Sr. CONSELLER PRIMER: No hi és.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...ha de portar aquest conjunt de trastorns a la vida dels Municipis, i jo celebraria que estigués equivocada, i que, dintre d'uns quants mesos, pogués reconèixer el que diu el senyor Conseller de Finances, i que no sigui cert el que hagi ocorregut així.

El que jo deia, i crec que tinc un perfecte dret en opinar així, és que, al meu entendre, totes les resolucions que s'hagin de dictar amb relació a les exaccions municipals, com a les exaccions de tota naturalesa, han d'ésser dictades per autoritats que estiguin en absolut apartades, no solament de la política, sinó encara molt més de les lluites que hi puguin haver dintre d'un Municipi. I és per això que, jo crec, que s'ha tingut en tot moment cura en la necessitat de la creació d'uns Tribunals, que s'han dit en unes ocasions d'una manera i en altres, d'una altra, que han tingut una estructuració, una composició de tal mena, que s'ha procurat precisament apartar-los de tots aquells càrrecs que puguin tenir un nomenament governatiu i un caràcter polític. És per això també, al meu entendre, que en quant es va fer el traspàs del servei de finances municipals, en virtut de resolució de la Comissió de traspàs de serveis, es va determinar ben explícitament que subsistirien els Tribunals econòmico-administratius, fins i tant que la Generalitat de Catalunya no legislés sobre aquesta matèria; i, a propòsit d'aquestes paraules, deia el senyor Farreres i Duran i afirmava també el senyor Conseller Primer, que nosaltres havíem d'agrair al Govern...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Agrair, no.

El Sr. FARRERES I DURAN: Reconèixer la lleialtat del Govern, vàreg dir jo.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...que no hagués

comès l'enormitat d'anar a dictar un Decret amb virtut del qual s'enderroquessin aquests Tribunals econòmico-administratius i es substituïssin per altres Tribunals. I jo deia en una interrupció al senyor Conseller Primer — i això que jo no acostumo a fer moltes interrupcions, com ho haurà pogut comprovar el senyor Conseller Primer — que això creia que no es podia fer, perquè estava, precisament ben clar el Decret de traspàs de serveis en matèria de finances municipals, en virtut del qual els Tribunals econòmico-administratius havien de subsistir en tant que nosaltres no haguéssim donat una Llei en contra, i, en conseqüència, els Decrets que fossin dictats per la V. S. mai representarien legislació feta per la Generalitat de Catalunya. Em deia a això, i m'interessa significar-ho, el senyor Conseller de Finances, que això representava una minva de facultats a la Generalitat de Catalunya, i a mi m'interessa significar que, al meu entendre, l'assenyalar que una és la facultat legislativa i una altra és la possibilitat de dictar Decrets per part del Govern de la Generalitat, no és en absolut i en cap concepte, una minva d'atribucions a la nostra autonomia, sinó que, pel contrari, l'únic que representa és determinar ben clarament quines són les facultats dels diferents organismes que hi han dintre de l'autonomia de Catalunya. Per tant, rebutjant, com rebutjo, les manifestacions aquelles fetes pel Conseller Primer, he d'assenyalar que el que jo volia dir, i deia ben clarament, és que no podien tocar-se aquests Tribunals econòmico-administratius fins i tant que nosaltres haguéssim dictat una Llei en aquesta matèria. Això significa que si nosaltres, més ben dit, que si el Govern, de comú acord amb el Govern de Madrid, havia comprès que aquests Tribunals no havien d'ésser substituïts fins i tant que nosaltres haguéssim dictat una Llei en aquesta matèria que creés altres Tribunals, és perquè es feia ressò, indubtablement, el Govern de la Generalitat de Catalunya de la necessitat de què subsistís un organisme amb plena imparcialitat per a resoldre les reclamacions en qüestions referents a repartiments d'utilitats, com ho és també en relació a altres exaccions municipals.

Deia el senyor Conseller de Finances, i m'interessa significar també aquesta contradicció, que si ells no havien legislat en relació al que afecta als Tribunals econòmico-administratius, era en raó a què ells volien procediments explícits i expeditius en relació als recursos contra acords municipals i que en el Projecte de Llei municipal, presentat precisament al Parlament de Catalunya, s'anava directament dels acords municipals, mitjançant el recurs de reposició de tota mena d'acords d'aquesta naturalesa, al recurs contencioso-administratiu. Eren aquestes les afirmacions, si no ho recordo malament, fetes pel senyor Conseller de Finances. I jo l'interrompia també i la interrupció no la va entendre el senyor Conseller de Finances, i com que no la va entendre, aleshores m'interessa repetir-la aquí; és que està en plena contradicció amb altres fetes precisament pel senyor Conseller Primer. Perquè quan vingué la qüestió del traspàs del servei de finances a la Generalitat de Catalunya es deia precisament en aquell Decret del traspàs de serveis que els acords de la Generalitat posarien fi a la via governativa, i això, que es deia ter-

minantment en el Decret de traspàs de serveis, i això, que significava que contra allò ja no hi havia d'haver altres recursos que el recurs contencioso-administratiu, això, que significa una doctrina molt semblant a la que ara sustenta el Govern amb relació a les finances municipals i als recursos que contra exaccions tals hi pugui haver, era contradit pel senyor Conseller de Finances, perquè malgrat l'explicít que era aquell Decret de traspàs de serveis, ell ens creava dos recursos, no res menys que dos recursos, respecte d'allò que deia clarament el Decret de traspàs de serveis que quedava esgotada la via governativa i que semblava que no podia haver-hi altre recurs que el recurs contencioso-administratiu. Creava dos recursos... (*Rumors en la Majoria.*)

El Sr. CONSELLER PRIMER: ¿Davant de quí eren aquests dos recursos?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Davant d'una junta de finances, si mal no recordo, i contra aquest, al President d'aquesta mateixa Junta de finances, que era la V. S. I això significa precisament dos recursos més en contra d'aquell criteri que sustentava el senyor Conseller de Finances l'altre dia, significatiu de què, al seu entendre, els recursos s'havien de simplificar i no augmentar-se, i que una vegada hi hagi un recurs en matèria municipal, immediatament no hi havia d'haver més que el recurs de reposició, perquè en contra de la resolució que es doni respecte d'aquest recurs de reposició o per virtut del silenci administratiu es pugui anar al contencioso-administratiu, i, en canvi, respecte de les finances de la Generalitat, havia sostingut un criteri oposat en absolut, que en lloc de simplificar els recursos conforme s'establia en el Decret de traspàs de serveis, determinatiu que l'acord aquell de la Generalitat acabava en absolut la via governativa, ell creava dos escalons més encara, fins dintre de la Generalitat, cosa que porta en si la complicació d'aquesta classe de recursos en matèria de finances de la Generalitat.

Tota aquesta matèria, que ha estat argumentada amb molta més eloqüència pel meu company senyor Vidal i Guardiola en quant ha impugnat la totalitat del Projecte, fa que nosaltres ens donem compte que la Generalitat de Catalunya, que el Govern de Catalunya, no és més que donat un conjunt de Projectes en els quals se'ns diu en tot moment que són fórmules de transacció perquè nosaltres poguem tenir determinades participacions en les actuacions dels Ajuntaments i altres organismes, però que, en definitiva, no signifiquen més que la concessió d'una minoria dintre d'aquests organismes que es vénen creant, minoria que, per tant, estant supeditada als vots de la Majoria, sempre que és precisament la del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, juntament amb funcionaris nomenats precisament pel Govern de la Generalitat de Catalunya, que és indubtable que ens els moments actuals... (*Rumors i rialles en la Majoria.*)

El Sr. IVARS: A suggerència del senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Ja en parlarem.

El Sr. ROVIRA I ROURE: La proposta del senyor Vidal i Guardiola és precisament oposada en absolut a aquest criteri sostingut pel senyor Conseller de Finances, i tant és així, que el se-

nyor Vidal i Guardiola s'aixecava en quant s'impugnava la totalitat d'aquest Projecte, plantent-se, precisament, d'aquesta enormitat, i s'aixecà també el senyor Conseller de Finances, i digué que ell per la seva part no tenia inconvenient en què s'anés a buscar una fórmula que pogués ésser satisfactòria per uns i per altres.

El Sr. ESPANYA: Ja us heu enterat del nou dictamen? Feu el discurs del vell. (*Rialles en la Majoria.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: No, senyor Espanya: em sembla que ho he dit ben explícitament, que nosaltres en quant anem a examinar aquest Projecte de Llei, tenim perfecte dret a sostenir el nostre criteri, i creiem que en aquestes qüestions, les resolucions que es dicten en matèria d'Utilitats ha de subsistir exclusivament el Tribunal Econòmic-Administratiu, però que si vosaltres rebutgeu el nostre vot particular, mitjançant el qual sostenim que ha de subsistir en absolut la legislació de fins ara, nosaltres no tenim inconvenient, no per voluntat nostra, que ha estat manifestada ben expressament que som contraris en totalitat a aquest Projecte, anar a formular les esmenes oportunes, perquè el Projecte en qüestió sigui, si més no, menys dolent que aquell que havia estat presentat pel Govern de Catalunya. És el mateix criteri que nosaltres havíem sostingut en relació a les Comissions gestores nomenades pels Ajuntaments, i a aquell Projecte de Llei que nomenàreu vosaltres, de solució dels conflictes de conreu, i des de l'aprovació del qual els conflictes s'han multiplicat, que nosaltres dèiem que rebutjàvem en absolut aquells Projectes de Llei, però en quant vosaltres rebutjàveu els nostres vots particulars, aleshores nosaltres formulàvem esmenes en relació a aquests Projectes, a l'objecte que, si més no, no fossin tan dolents com eren de primer antuvi. En resum, nosaltres creiem que tot el que sigui participació d'elements polítics en aquests organismes, i tot quant sigui intromissió de política dintre del Repartiment d'Utilitats, i tot quant no sigui una organització dels recursos que s'hagin de fer en matèria de finances, i tot quant signifiqui un trasbals i un reconeixement que la Llei pot ésser violada, perquè tindria el Parlament de Catalunya de crear una nova Llei perquè puguin acollir-s'hi tots aquells que hagin violat la Llei anteriorment, nosaltres entenem que això ha d'ésser rebutjat, perquè nosaltres en definitiva veurem com resta l'article 1.er en qüestió, però sí que de les paraules que pronunciava el Primer Conseller el dia en què contestava al senyor Vidal i Guardiola, es donava a entendre que el seu esperit era que fossin reconeguts i admesos recursos que no havien estat ni promoguts en temps ni davant d'autoritats competents, sinó que eren recursos completament extra-legals, no davant dels Tribunals Econòmic-Administratius, sinó del Conseller de Finances.

Per totes aquestes consideracions, jo acabaria demanant a la Cambra que rebutgés en absolut la possibilitat de l'aprovació del Projecte de Llei presentat pel Govern de Catalunya.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Deixant pel senyor President de la Comissió de Finances el contestar al senyor Rovira i Roure en allò que fa referència al conjunt del seu discurs, jo crec de totes maneres que he de recollir tres punts concrets que a mi m'interessa deixar aclarits.

Un d'ells fa referència a la qüestió que el dia passat va debatre el senyor Rovira i Roure, quan deia que nosaltres no teníem dret d'haver pres cap disposició, un Decret, per exemple, en el qual haguéssim modificat o suprimit els Tribunals Econòmico-Administratius. Jo recordo que el meu amic senyor Vidal i Guardiola, donant a l'assumpte una importància que evidentment no tenia, donant-li un abast ben lluny de les seves possibilitats, va dir en una interrupció que es tractaria, o que es tracta d'un cas, fins digué la paraula «Dictadura». No, era senzillament un discreteig gramatical. Nosaltres creiem que el legislar en aquesta matèria, no ho podem agafar en aquest sentit tan restrictiu, que en el legislar no puguin entrar-hi totes les altres disposicions que puguin fer-se. Legislar, vol dir, segons el nostre entendre, que allà on hi hagi una Llei, o un Decret, o una ordre que reguli una matèria, nosaltres podem fer una Llei, o un decret, o una ordre, que també ho reguli, sense entendre que això sigui limitar per res en absolut la sobirania del Parlament, perquè amb la mateixa facilitat amb què nosaltres portem unes modificacions, nosaltres podem també portar un Projecte de Llei, de manera, que no es tractava d'eludir absolutament gens davant del Parlament la resolució d'aquest problema. Restava aclarit aquest punt, que em sembla que no mereix aquelles interrupcions de caràcter irat i violent que es feren a la meua intervenció quan parlava d'aquesta qüestió.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Irat, no, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Sí, es digué que era Dictadura.

El Sr. ROVIRA I ROURE: En dir «Dictadura» entenc que tenia molta raó el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Molt bé, però si nosaltres portem aquí dos Projectes de Llei cada dia, comprendrà que no ens venia d'aquí portar-n'hi un més.

Un altre punt que a mi m'interessa aclarir, és el que fa referència al que ell en diu contradicció respecte a disposicions preses anteriorment pel Departament de Finances, i la meua determinació respecte a modificar els Tribunals Econòmico-Administratius, perquè no volen crear un nou organisme que podria tenir interessos creats en el moment d'aprovar-se la Llei municipal. Si nosaltres haguéssim fet, haguéssim substituït aquest Tribunal Econòmico-Administratiu per un organisme de la Generalitat, llavors el senyor Rovira i Roure ens hauria fet el retret que nosaltres volíem fer caciquisme polític, i, en canvi, si nosaltres haguéssim fet altres organismes aliats a la Generalitat, aleshores ve aquest cas que es diu que hem creat altres organismes amb uns interessos que es defensaria en el moment de la Llei municipal; i varem creure que era preferible no fer-ho.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No aplaudeixo el criteri que té el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Bé, veig que el senyor Rovira i Roure comet el mateix pecat en que he incorregut jo, i ara m'excusa d'haver-lo interromput jo, com ara ell m'interromp a mi.

Però nosaltres tenim en aquest cas que el Tribunal Econòmico-Administratiu substituït per un organisme alià a la Generalitat hauria resultat un rotatge pertorbador per als interessos creats que haurien representat en el moment d'aprovar la Llei municipal; i, en canvi, amb l'acord a què s'ha referit el senyor Rovira i Roure i que ell mateix l'ha citat de memòria, es diu que després de l'acord de la Generalitat es sotmetrà a la via governativa, o sigui que ja es diu que ha d'anar d'acord amb la Generalitat, i aquest acord de la Generalitat, no importa que abans de la resolució del Conseller, precisament per a donar un esperit de major seguretat els que han de recórrer, es recorri a una Junta feta per organismes integrants de la Generalitat, car el mateix acord diu que serà de la Generalitat i que acaba amb la resolució del Conseller.

I el tercer punt, per acabar, és que parlava el senyor Rovira i deia que això, en darrer terme, ho resoldrien els funcionaris, i semblava que deixava entendre que possiblement aquests funcionaris podrien moure's per una pressió de caràcter polític. I referent a això jo he de dir-li al senyor Rovira i Roure, ratificant unes manifestacions explícites i clares que vaig fer la primera vegada que vaig parlar del Projecte i que ara torno a fer-les públicament en aquest saló, he de dir-li que així com jo estic convençut que la política no s'ha de ficar, no ha d'intervenir per a res en les finances, l'invito a què em citi un sol cas de resolució del Departament de Finances influenciat per la política, i també un sol cas de nomenament de funcionaris al Departament de Finances que sigui degut a influències de la política. Tots aquests nomenaments, senyor Rovira i Roure, s'han fet per un Tribunal en el qual els elements de la Generalitat mai han estat en majoria, i sempre el Consell i el Conseller han acceptat les propostes que ha fet el Tribunal. Mai aquests nomenaments han estat deguts o responen a pressió política, i no essent així, no pot el senyor Rovira i Roure suposar que aquests funcionaris que han estat nomenats sense intervenció de la pressió política, puguin haver de satisfer o anar a satisfer una pressió en aquest sentit. Nosaltres tenim el convenciment, i així ho hem marcat en els funcionaris del Departament, de què sempre que s'hagi de resoldre un assumpte de finances hem de resoldre'l segons el que en justícia mereixi la resolució en la consciència del personal. (*Molt bé!, molt bé!, en la Majoria.*)

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: Senyors Diputats: En escoltar el senyor Rovira i Roure m'ha fet l'efecte que no tenia coneixement, per no haver-hi assistit, de la forma en què s'han desenrotllat els debats, en la darrera sessió de la Comissió, perquè tinc la seguretat que si hagués assistit a aquesta sessió, no hauria parlat en els termes en què ho ha fet. He de fer present al senyor Rovira i Roure que en el si de la Comissió hem arribat a determinats punts de coincidència, i aquesta coincidència ha motivat pre-

cisament la nova redacció del dictamen en el que s'inclouen, perquè es varen admetre, diverses suggerències del senyor Vidal i Guardiola, company de la Minoria a la qual pertany el senyor Rovira i Roure. I el senyor Rovira i Roure, tornant altra vegada a repetir el que aquí s'ha dit en debats anteriors, ha volgut combatre el fons d'aquesta Llei, volent fer veure, volent demostrar, que és una Llei pertorbadora, quan precisament és tot el contrari.

En l'art. 1.er d'aquest Projecte de Llei es diu ben clarament que la Llei es fa, es redacta i es presenta precisament per a solucionar, amb propòsit de conciliació i en termes de justícia, els conflictes promoguts en diversos pobles de Catalunya, en relació a la formació del Repartiment general d'Utilitats. I precisament aquests conflictes han pertorbat la vida municipal de tal manera que l'han paraltitzada en forma tal que en molts casos no hi ha possibilitat de cobrar el Repartiment, i, per consegüent, s'ha de posar terme a aquest estat anormal de la vida municipal de molts pobles. I per això el Govern s'ha cregut en el cas de presentar aquest Projecte; per això la Comissió ha reafirmat el dictamen. No hi ha, doncs, senyor Rovira i Roure, intenció deshonesta de cap mena, com ha dit molt bé el senyor Conseller Primer. El que es vol, precisament, pel Govern, i la Comissió és absolutament partidària del mateix, és que es solucionin d'una vegada tots els conflictes i sigui possible que la vida municipal paraltitzada en molts de pobles, torni a rutllar en la forma que sigui convenient. I per això s'han redactat aquests articles que fan referència a tots aquells aspectes a què es referia el senyor Rovira i Roure:

En sentir el senyor Rovira i Roure, a mi em feia l'efecte que més que combatre la Llei volia defensar els Advocats de l'Estat, perquè es sentia Advocat de l'Estat i, com Advocat de l'Estat i Secretari que ha estat del Tribunal Econòmic-Administratiu de Lleida i ha fallat alguns Repartiments que han motivat conflictes d'aquesta mena, ja que la V. S., en aquest aspecte, es sentia part interessada. (*Rumors d'aprovació en la Majoria.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: Examinant precisament la llista facilitada pel senyor Conseller Primer, no es troba cap Repartiment resolt per mi.

El Sr. ESPANYA: Millor. Però era l'esperit de cos, era l'esperit de classe, el que l'inspirava en parlar així, i per això la V. S. defensava els Tribunals Econòmic-Administratius, que aquí no han estat atacats; però no s'ha de desconèixer que moltes vegades han estat instruments de caciquisme i s'ha de reconèixer que moltes vegades no han sortit dels Tribunals Econòmic-Administratius aquells falls, aquelles resolucions que la Justícia reclamava i els pobles i els contribuents esperaven, perquè tots sabem el que han estat en moltes ocasions els Repartiments, ja que moltes vegades han estat instruments de lluita i mitjà per a atropellar el contrari. I el que nosaltres volem és harmonitzar, és conciliar, és cercar la forma de treure la passió política que ha intervingut en la confecció d'aquest Repartiment i fer-lo d'una manera equitativa, i per això donem representació als interessats, i per això hem acceptat unes suggerències del senyor Vidal i Guardiola perquè presideixin aquestes Comissions precisament tècnics especialitzats en la matèria, a fi que siguin

ells els que actuïn de nivell, inclinïn el pes de la balança, amb la finalitat de què les resolucions adoptades per la Comissió siguin lo més equitatives possible. Amb això crec haver demostrat a la V. S., senyor Rovira i Roure, i perdoni que li digui, perquè prou sap que sóc un bon amic personal de la V. S....

El Sr. ROVIRA I ROURE: No ho dubto.

El Sr. ESPANYA: ...s'ha deixat portar per la passió política i també, segurament, per aquest esperit de classes del Cos d'Advocats de l'Estat, al qual pertany la V. S. Nosaltres no hem intentat fer cap atac al Tribunal Econòmic-administratiu; tan sols creiem que per aquests casos determinats s'ha de fer aquesta Llei. I com que el Parlament té la sobirania plena per legislar en matèria municipal, és pel que hem cregut que s'ha de presentar aquest Projecte que la Majoria de la Comissió ha acceptat. Per tots aquests motius, demanem al Parlament que rebutgi el vot particular presentat pel senyor Rovira i Roure.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rovira i Roure té la paraula per a rectificar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Breus paraules per a rectificar, en primer lloc, les manifestacions fetes pel senyor Conseller Primer i després, pel senyor Espanya, en nom de la Comissió.

El senyor Conseller Primer ha contestat tres punts a la meua intervenció; i deia, en primer lloc, que ell entenia que jo estava equivocat en interpretar...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Discreteig gramatical.

El Sr. ROVIRA I ROURE: El conflicte subsisteix amb els organismes fins i tant que la Generalitat exigia forçosament que es dictés una Llei pel Parlament, perquè ella creia que en dir, precisament el Decret del traspàs de serveis «fins que legisli la Generalitat» es referia a aquell conjunt de preceptes que poden ésser dictats, no solament pel Parlament, sinó també pel Govern de la Generalitat de Catalunya; i jo em permetré recordar-li al senyor Conseller que si, a part de què la paraula és prou clara el dir «legisli la Generalitat» signifiqui dictar Lleis el Parlament de Catalunya, a part d'això, el conjunt de disposicions dictades en relació al traspàs de serveis i el mateix contingut de l'Estatut de Catalunya, vénen a donar-me la raó a mi, respecte d'aquesta interpretació. I és així, perquè si realment era la doctrina sustentada pel senyor Conseller Primer la que havia de surar respecte d'aquesta matèria, és indubtable que llavors no hi havia necessitat que es digués en el Decret del traspàs de serveis en matèria de Finances municipals «que subsistirien els Tribunals econòmic-administratius fins que legislés la Generalitat»; i no hi havia necessitat que ho digués, perquè no solament en aquesta matèria, sinó en totes respecte de les que hi ha hagut traspàs de serveis i totes les que seran objecte de traspàs de serveis, diu clarament l'Estatut de Catalunya «que fins i tant que vingui la regulació per la Generalitat siguin aplicant-se aquell conjunt de Lleis i disposicions dictades pel Poder Central», i, en conseqüència, no hi havia necessitat que es

digués en aquest Decret que fins que legislés la Generalitat, subsistiria allò regulat pel Poder Central. I si es va creure en aquest cas que aquesta regla general seria aplicada fins el moment en què legislés la Generalitat, això significava que no li bastava aquell principi general, sinó que era necessari fer l'objecció a l'objecte que subsistís la legislació central fins el moment en què hi hagués una Llei dictada pel Parlament.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Legislació central en tots els seus aspectes, ordres i decrets.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Per la teoria sustentada pel senyor Conseller no hi havia necessitat d'aquesta disposició especial, i des del moment que va venir és que es va voler establir una excepció, excepció que no existiria si donéssim la interpretació del senyor Conseller Primer, però, en canvi, existeix segons la interpretació donada per mi; amb el que he dit crec haver demostrat d'una manera evident la realitat i la fermesa en què estic respecte de la meua interpretació.

El Sr. CONSELLER PRIMER: La paraula és clara, però la V. S. hi comprenia disposicions i ordres, i la paraula legislació és cosina germana de legislar.

El Sr. FARRERES I DURAN: La V. S. ha incorregut en una contradicció. (*Dirigint-se al senyor Rovira i Roure.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE: No hi ha tal contradicció, i, en cas de què existís, la V. S. n'estaria molt satisfeta.

El Sr. FARRERES I DURAN: La teoria de la V. S. és que un Decret de Madrid té una vàlua, i un de Catalunya no la té.

El Sr. ROVIRA I ROURE: El que jo vull dir, senyor Farreres i Duran, és que quan hi ha hagut un traspàs de serveis fet d'acord amb els membres de la Comissió mixta que han portat a terme aquest traspàs de serveis, membres nomenats per la Generalitat de Catalunya, això significa estar conforme la Generalitat de Catalunya amb allò que s'ha decretat en traspasar el servei en qüestió, des del moment que no n'ha protestat i, en conseqüència, que ha estat voluntat de què substituïssin els Tribunals Econòmico-Administratius fins que el Parlament de Catalunya, organisme, en definitiva, que ha d'estar per damunt dels altres organismes del nostre règim autònom, dicti una Llei substituint aquests Tribunals Econòmico-Administratius.

Respecte de la segona qüestió que exposava el senyor Conseller Primer referent al meu criteri de què quan es féu el traspàs de serveis de finances de la Generalitat es deia en el Decret de traspàs que l'acord de la Generalitat donava fi a la via governativa, ell diu que és per això que s'havien dictat dos acords més, però el senyor Conseller, al meu entendre, i crec que la meua interpretació — com la V. S. creurà que és millor la seva — és la més lògica i natural, volia dir aquell Decret de traspàs de serveis que si la Generalitat ha dictat un acord ja no hi ha possibilitat en la via governativa de què contra aquest acord es pugui anar a formular recurs de cap mena, i deia jo que si és cert que creu el senyor Conseller Primer que en aquesta mena de recursos s'ha d'anar a la simplificació de manera que hi hagi els menys recursos possibles, i podem anar seguidament a la via governativa, jo no comprenia perquè en aquesta ma-

tèria de finances la Generalitat de Catalunya, malgrat el terminant Decret de traspàs de serveis, quan ja existia un acord de la Generalitat i, per tant, solament amb la lectura del Decret de traspàs de serveis es deduïa que no hi havia necessitat de més recursos, el Conseller de Finances creava dos recursos més: Un, davant de la Junta de Finances, i un altre, davant del President de la Junta mixta de Finances, que era el senyor Conseller de Finances; no veia, per tant, la necessitat dels acords de la Generalitat.

(*Entra el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

En quant al tercer punt a què es referia el senyor Conseller Primer, del qual jo m'he planyut en tot moment, és que es vingui sustentant que hem d'aprovar un conjunt de Lleis la finalitat de les quals sigui la de què ens fixem en els Partits polítics que existeixen en els Municipis per a recollir dos individus que estiguin enrolats en un Partit i un nombre igual d'un Partit contrari, i vingui després el Conseller de la Generalitat a determinar la tercera o la cinquena persona que ha de fer que la balança es decanti cap a una banda o cap a una altra. No he de fer cap imputació al que hagi ocorregut respecte als nomenaments de funcionaris; el que dic és que és la segona Llei en la qual es diu que s'atendrà els Partits polítics del municipi per a no manar determinats organismes que vinguin a involucrar-se en la vida municipal i que aquests organismes seran nomenats tenint en compte els Partits polítics d'una banda i d'una altra i que la persona que ha de fer d'àrbitre sigui nomenada pel Consell de Govern de la Generalitat de Catalunya que, en definitiva, representa també un Partit polític.

I contestant allò que manifestava el senyor Espanya en nom de la Comissió, jo li he d'advertir que no té dret a fer-me cap retret si en el moment en què s'ha donat aquesta nova redacció a l'art. 1.er del Projecte de Llei en qüestió jo no era a la Comissió de Finances.

El Sr. ESPANYA: No he fet cap retret a la V. S.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No pot fer-me'n cap retret, perquè precisament vaig trobar-me ahir que a la mateixa hora se m'havia citat per a tres Comissions: La de contractes de conreu, la de Llei municipal i la de finances, i jo vaig donar preferència a la de finances i avui se m'ha citat per dues Comissions, la de Llei municipal i la de Finances, i també he donat preferència a la de la Comissió de Finances, perquè creia que s'anava a tractar d'aquest Projecte de Llei i de l'altre que ha donat lloc a una intervenció del senyor Conseller Primer, que m'ha convençut, i degut a la meua preferència he anat seguidament a aquesta Comissió, però he vist que tocaven els timbres, i com que tenia anunciat un prec al senyor Conseller de Governació, ha estat indispensable la meua presència al saló de sessions, de manera que no té dret el senyor Espanya a fer-me aquell retret.

El Sr. ESPANYA: Jo no he fet cap retret, m'he limitat a fer una advertència.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Pel demés, jo no sé si l'ésser Advocat de l'Estat és delictu o no. Quan jo vaig fer les oposicions en creia que no, però veig amb freqüència que se'm retreu en aquesta Cambra si jo pertanyo al Cos d'Advocats de l'Estat. Per la meua part me'n sento honorat i crec que en tot

moment els Advocats de l'Estat hem sabut actuar de la manera que havíem de fer-ho, i tant és així que en contra del que ha afirmat, jo, que he tingut la relació de Repartiments a què ha fet referència el senyor Conseller Primer, no recordo, sincerament, que cap dels Repartiments en qüestió hagués estat resolt per mi; i si en un altre dia se'm fes memòria i se'm recordés que havia estat resolt per mi, jo no tindria inconvenient en anar davant del senyor Conseller de Finances i explicar-li el per què havia donat el meu vot perquè es dictés la resolució en qüestió, i tinc la seguretat que el senyor Conseller Primer, amb la Llei a la mà, no tindria més remei que venir a reconèixer que la resolució que havia estat dictada, no solament per mi, sinó pels altres digníssims companys del Tribunal Econòmic-Administratiu de Lleida, havien obrat segons Llei i com corresponia en Justícia. Per altra part, el fet que s'hagi anat a determinar si un article ha d'ésser redactat d'una forma o d'una altra — i més quan no s'ha acceptat la redacció propugnada per nosaltres — no vol dir que nosaltres rebutgem en absolut el Projecte de Llei en qüestió, i això jo ho remarcava abans, i davant de les manifestacions del senyor Espanya, he de remarcar-ho ara també. Nosaltres sostenim, com varem sostenir en dictar-se la Llei de solució dels conflictes derivats dels contractes de conreu, com varem sostenir al dictar-se la Llei creadora de les Comissions gestores per a substituir els Ajuntaments nomenats en virtut de l'art. 29, nosaltres creiem, com creiem aleshores, que aquestes Lleis són una ignomínia pel Parlament català, que és una vergonya que en tant no han vingut un conjunt de Lleis que regulin tot el nostre esperit, tot allò que afecta tots els catalans, hagin vingut aquests Projectes que solament són per a determinats partits polítics o per a determinats Municipis i per anar a resoldre els conflictes que hi hagi en aquells Municipis, i nosaltres creiem que aquestes Lleis s'han de rebutjar. Però si aquestes Lleis, el Parlament, en contra del nostre criteri, creu que ha d'anar-se a la seva aprovació, nosaltres ja tenim la consciència tranquil·la, perquè hem votat en contra de què es porti endavant la discussió d'aquests Projectes de Llei; quan els vots de la Majoria, aplastant, han ofegat la veu d'aquesta Minoria, molt inferior en vots a la Majoria, aleshores a nosaltres no ens resta més que un remei que procurar que allò que és dolent sigui el menys dolent possible. I és per aquest motiu que nosaltres no renunciem sota cap concepte que, en quan el nostre criteri de què sigui rebutjat en absolut el Projecte no pugui prosperar, no puguem almenys anar a obtenir unes millores en el Projecte, que tendeixin a fer que si la vida municipal ha estat pertorbada en virtut d'aquesta Llei, la pertorbació no sigui exhorbitant.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Finalment, resulta que amb aquesta Llei, si jo no he comprès malament ço que ha dit en diferents ocasions el Primer Conseller, es va a resoldre un conjunt de reclamacions que han estat formulades extralegalment, que han estat formulades fora de la Llei. Per si jo hagués interpretat malament l'esperit sustentat pel senyor Conseller de Finances...

El Sr. CONSELLER PRIMER: Vegi l'arti-

culat de la Llei, que és ben clar; no ha d'haver-hi l'esperit, hi ha l'articulat.

El Sr. ROVIRA I ROURE: ...ve a ratificar-m'ho les afirmacions fetes pel senyor Espanya en quan alludia a què si entre aquests repartiments — i jo ja he dit que no recordo si n'hi havia algun que hagués estat precisament resolt pel Tribunal Econòmic-administratiu de què formava part aquest Diputat — ...

El Sr. ESPANYA: He dit que hi havia la possibilitat.

El Sr. ROVIRA I ROURE: L'argumentació precisament meua és a base de què hi havia la possibilitat. Si hi havia la possibilitat que s'anessin a resoldre, mitjançant aquest nou procediment, uns repartiments que havien estat fallats pel Tribunal Econòmic-administratiu de Llei, en el qual jo havia actuat com a Secretari, si hi havia aquesta possibilitat, és indubtable que del que es tracta és d'atendre unes reclamacions que no havien estat formulades davant de Tribunal competent i no havien seguit la vida normal fins ara, i aquí venia la meua argumentació quan deia: «Nosaltres varem dictar en una altra ocasió una Llei, que en varen dir de solució de conflictes de conreu, que va tenir com a finalitat dir als parciers i als propietaris que hi ha hagut entre vosaltres Lleis, contractes i sentències i que tots aquells senyors que no s'hagin atès als contractes, ni s'hagin atès a les Lleis, ni s'hagin atès a les sentències dictades pels Tribunals, trobaran una solució per una Llei dictada pel Parlament català, mitjançant la qual, nosaltres vindrem a rectificar totes aquelles manifestacions fetes per aquests senyors en contra de la Llei establerta, en contra dels contractes i en contra de les sentències judicials». I de la mateixa manera que va dir-se això en relació a la Llei que en dieu vosaltres solucionadora dels conflictes de conreu, i des de la publicació de la qual s'han multiplicat els conflictes de conreu, (El senyor Farreres i Duran fa unes interrupcions que no es perceben clarament.) de la mateixa manera que va ocórrer respecte d'aquesta Llei, ara ha vingut aquesta altra, i heu dit: «Es que hi ha uns quants senyors que s'han saltat la Llei de la manera que han volgut, que han volgut prescindir de les disposicions legals que assenyalen quin és el camí que s'ha de seguir per a formular els recursos contra els repartiments... (Rumors en la Majoria.)

El Sr. CONSELLER PRIMER: Ja vaig dir que hi ha casos que han saltat la Llei i són els casos que s'havia d'aplicar la Llei; per exemple, Comissions a les quals no s'han citat el President de la Comissió que havia de fer el Repartiment d'Utilitats, i, malgrat això, l'han fet. Si aquesta és la Llei de la V. S., nosaltres creiem que aquesta Llei s'ha de rectificar.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Conseller: Si és veritat que existeixen recursos d'aquesta mena...

El Sr. FARRERES I DURAN: Es veritat.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Vilabertran.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Jo no descendo al detall.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Es la prova. Vostè diu si és veritat i jo li dic Vilabertran.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Està bé. Jo admeto que sigui veritat. Si és veritat... (*Rumors en la Majoria.*)

El Sr. FARRERES I DURAN : Sí, que és veritat.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Ja li he dit, Vilabertran.

El Sr. ROVIRA I ROURE : No discuteixo que ho sigui ; no puc argumentar baix la hipòtesi que sigui veritat...

El Sr. COMORERA : Es cosa del senyor Vallès i Pujals. (*Rialles en la Majoria i Minoria Socialista.*)

El Sr. FARRERES I DURAN : El senyor Vallès i Pujals li explicarà.

El Sr. ROVIRA I ROURE : Jo vull dir que si és certa l'afirmació del senyor Conseller de Finances...

El Sr. FARRERES I DURAN : Sí, home, que ho és de veritat ! (*Rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE : ...aleshores hi ha un recurs ben expedit dintre de la legislació, que és el recurs de nullitat davant del Tribunal Econòmic-administratiu central...

El Sr. ESPANYA : No hi volem anar.

El Sr. ROVIRA I ROURE : El que podia haver fet el Parlament de Catalunya, és dir : «Els recursos de nullitat, en el successiu, es regularan d'aquesta manera, i d'aquesta forma.»

El Sr. CONSELLER PRIMER : En el successiu ? Així seria ratificar totes les arbitrarietats que s'haguessin comès.

El Sr. ROVIRA I ROURE : No, senyor Conseller Primer, no és això, perquè lluny d'ésser així, en el recurs de nullitat hi ha la possibilitat d'entaular-lo, si mal no recordo, dintre dels quatre anys següents a la comesa d'aquesta arbitrarietat. (*Rumors en la Majoria.*)

El Sr. FARRERES I DURAN : No ens interessa seguir aquest camí. (*Rumors d'aprovació en la Majoria.*)

El Sr. ESPANYA : Ens interessa seguir camins més pràctics.

El Sr. PRESIDENT : No interrompin l'orador, que ja va esgotant el temps per la rectificació. (*Rialles.*)

El Sr. ROVIRA I ROURE : Un Repartiment que fa més de quatre anys que sigui format, és indubtable que segurament no està en el cas a què es referia la V. S. i l'argumentació és ben senzilla. Amb aquesta Llei es ve a conèixer la possibilitat que uns senyors que s'han apartat en absolut de la Llei, amb raó moral o sense raó moral — això és a part —, però que, per consegüent, han infringit la Llei, ve una Llei del Parlament de Catalunya, com va passar amb la solució dels conflictes de conreu, aportant una solució a aquells senyors que han infringit precisament la legislació fins avui vigent ; ja és la segona vegada que nosaltres incorrem en aquest error, al meu entendre, error capital. (*Rumors.*) I respecte això, senyor Conseller, ens trobem que en lloc d'aquell problema de retroactivitat que plantejava la V. S. quan ens referíem a si s'hauria d'estendre aquesta Llei a totes les reclamacions fetes fins el moment de la presentació de la Llei al Parlament de Catalunya o fins el moment

de la presentació, problema de retroactivitat que al meu entendre no existiria segons diguéssim una cosa o altra, i en canvi, sí, existeix, perquè aquesta Llei dictada ara pel Parlament de Catalunya ve a dir : «Tots aquells Repartiments que segons la legislació anterior eren uns Repartiments fermes, pel fet de dictar-se aquesta Llei ja es converteixen en uns Repartiments impugnables. Això és donar retroactivitat a la Llei. Això, senyor Conseller Primer, porta com a conseqüència fer canviar per complet la naturalesa de les coses.

Per totes aquestes consideracions, jo insisteixo en el meu punt de vista que he exposat en defensar el nostre vot particular.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER : Compendrà el senyor Rovira i Roure que jo no he de seguir-lo a tot el llarg de la seva impugnació o rectificació, més llarga que no pas l'impugnació primera, en el que es refereix al que ell rectifica sobre el que jo havia dit en la seva primera intervenció, i no ho faré, no per manca de desig de discutir amb el senyor Rovira i Roure, que sempre és per mi una satisfacció, sinó perquè ja vaig dir en presentar la Llei i veure les primeres impugnacions fetes pels senyors de Lliga Catalana, que creia que desenfocaven absolutament la qüestió, que donaven a aquesta Llei un abast, una importància que indubtablement no tenia. Vaig dir que no es tractava de res més que de resoldre les qüestions que són petites en quant al seu volum, però que són dramàtiques en quant a la seva intensitat, en la qual es troben alguns pobles petits de Catalunya que tenen una sèrie de conflictes que és molt difícil de resoldre si no hi posem una bona voluntat, un desig de pau i un propòsit de concòrdia, i que nosaltres anàvem amb aquest desig i amb aquesta concòrdia i ens havien fet el retret altres vegades que ens limitàvem només als Municipis grans i que creiem que l'acció conciliadora, pacificadora, de resoldre els problemes de la Generalitat s'havia d'extendre fins els Municipis més petits de Catalunya ; i desfigurarien i desnaturalitzarien absolutament els propòsits i les intencions nostres, aquells que en aquesta Llei hi volguessin veure propòsits o finalitats polítiques i al mateix temps tots els que hi volguessin donar una influència més superior a la que la Llei en si té, perquè en la llista que vaig portar dels Municipis, va veure el nombre limitadíssim que era i, per tant, no serà tan gran el nombre de casos que puguin venir a ésser, segons les VV. SS., pertorbats. Es per això que crec que no he de contestar llargament al senyor Rovira i Roure. La posició de Lliga Catalana en aquest cas la crec absolutament desenfocada. Veuen en aquesta Llei uns propòsits i unes finalitats que no hi són ; la cosa és molt més modesta i humil i, per tant, la meua intervenció l'he de fixar als límits de modestia que aquesta Llei té.

Em cal recollir dues coses i tot el restant ho dono per contestat en la meua primera alegació, perquè al fi i al cap són maneres de pensar i interpretacions ; el senyor Rovira i Roure ho interpretarà d'una manera i jo d'una altra, i ni ell em convencerà a mi i ni jo a ell. Però m'interessa,

això sí, manifestar el punt de vista del Govern, pel fet d'ésser del Govern, el punt de vista al qual el senyor Rovira i Roure es referia quan deia que la paraula legislar era tan clara. El Govern entén que en la paraula legislació hi vénen compresos les Lleis, els decrets, les ordres, les reglamentacions. Aquest no pot ésser el criteri d'aquesta Minoria (*Assenyalant la de Lliga Catalana.*) però el Govern sí que el té; creu que en un conjunt de casos de legislació hi han Lleis, Decrets, ordres i reglaments. I, per tant, que quan hem de variar aquests cossos de legislació de l'Estat, si es tracta de Decret hem de fer-ho per Decret; si es tracta d'una ordre, hem de fer-ho per una altra ordre...

El Sr. ROVIRA I ROURE: Així hem d'arribar a una conclusió: que si en virtut d'una Llei de la República s'ha donat força de Llei a un Decret creant els Tribunals Econòmico-Administratiu, solament amb una Llei, nosaltres, podem fer la substitució d'aquests Tribunals.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Però en el conjunt d'aquesta legislació hi han ordres, hi han Decrets, que poden ésser variats per disposicions d'igual índole: aquest és el punt de vista nostre, que pot ésser compartit o no per les VV. SS. I, finalment, jo he de veure complagut com el senyor Rovira i Roure, al qual he invitat a citar-me un cas del Departament de Finances, d'una resolució presa per mi en la qual s'hi hagués infiltrat la política i un cas de nomenament de funcionaris de Finances fets per pressió política, m'ha contestat que no està en situació de poder fer-me cap imputació.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No és aquest el problema debatut.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Això demostra que no hi posem la política. Però aquí, avui que s'ha parlat de coses de caça, amb els bons caçadors que són les VV. SS., que veuen fins les coses insignificants que fem, a mi em fa l'efecte que, com que jo no tinc prou habilitat per a poder fer una sèrie de coses que vosaltres no vegéssiu, i confesseu que no em podeu fer cap imputació, he de creure, encara que sóc ben modest, en les meves condicions d'habilitat, que no hi ha cap cosa que hem poguem imputar, perquè en realitat no hem fet res que permeti dir que pòsem la política en les finances.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: No crec que valgui la pena d'allargar aquest debat, però he de contestar al senyor Rovira i Roure en referència a les manifestacions que havia fet abans quan li he fet retret de què no havia assistit a la Comissió. Li he fet només una advertència; li he dit que si hagués vingut a la Comissió s'hauria assabentat de què havíem arribat a uns termes de conciliació, sinó absoluta, relativa.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Parcial.

El Sr. ESPANYA: Relativa, segurament amb el vostre company de Minoria, senyor Vidal i Guardiola. Tinc la seguretat que si hi hagués assistit, no s'hauria manifestat en el to que ho ha fet. Li he dit que en el fons se sentia atacat en l'esperit de classe, del Cos d'Advocats de l'Estat, i no vull atacar aquest Cos tant respectat per mi, però que en aquests moments se sentia Advocat de l'Estat, com un antic funcionari, com a Secretari dels Tribunals

Econòmico-Administratiu, i ja sabem tots que sols existeixen nominalment, perquè qui fa les sentències i dicta les resolucions és el Secretari. Restava salvat, per consegüent, tot allò a què es referia el senyor Rovira i Roure respecte els Advocats de l'Estat. Nosaltres hem de rebutjar les insinuacions del senyor Rovira i Roure respecte a les Lleis aprovades per aquest Parlament; són Lleis que s'han aprovat per a resoldre conflictes existents, no aparents ni artificials, com volia suposar el senyor Rovira i Roure. Són, a més, Lleis que obeeixen a un estat d'opinió, i el Parlament és per a legislar precisament i resoldre qüestions d'aquesta naturalesa, i sobretot el Parlament ha d'anar sempre d'acord amb els estats d'opinió que existeixen. De manera que és un honor per al Govern haver presentat aquells Projectes de Llei i per al Parlament haver-los votat, almenys per als Diputats que han donat el seu vot.

I respecte al que es referia el senyor Rovira i Roure, sobre què era això de voler revisar les resolucions d'uns Tribunals Econòmico-Administratiu i per què no es seguia el camí legal, i s'interposa per exemple el recurs de revisió, jo he de dir-li al senyor Rovira i Roure, que per a nosaltres moltes vegades aquelles resolucions no tenen més que aparences de legalitat, que en el fons moltes vegades ja sabem com es fan aquestes coses, i que no són més que arbitrarietats legalitzades. Ja ha esmentat el senyor Conseller Primer alguns casos d'alguns pobles i segurament que se'n trobarien d'altres, però no cal tenir por d'una revisió, perquè si les coses estan ben fetes, segurament que aquesta Comissió les sancionará en deguda forma, aprovarà i ratificarà tot el que hagin fet els Tribunals, i es limitarà la Comissió a tornar a posar en condicions de veritat, de justícia i equitat aquelles resolucions que, tenint totes les aparences de legalitat, en el fons no són més que arbitrarietats legalitzades.

El cert és que existeixen aquests conflictes en determinats pobles i la Llei no obeeix més que a aquest propòsit de conciliar, armonitzar i fer néixer en aquells pobles la pau i tranquil·litat que són necessàries per a la normalització de la vida municipal.

El Sr. PRESIDENT: ¿Mantenen el vot particular?

VEUS de la Minoria de Lliga Catalana: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Votació ordinària? (*Assentiment en la Minoria de Lliga Catalana.*)

(*En votació ordinària, és rebutjat el vot particular. Han votat al seu favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.*)

(*Es dona lectura al vot particular següent:*)

I. L'article 1.er quedarà redactat així:

"Per tal de solucionar amb propòsits de conciliació i en termes de justícia els conflictes promoguts en diversos pobles de Catalunya en relació a la formació del Repartiment general d'Utilitats com a exacció municipal, s'autoritza el Conseller de Finances per a obrir un període extraordinari de revisió de l'esmentat Repartiment als Municipis on sigui procedent, d'acord amb els resultats que ofereixin els expedients de reclamacions, plantejades legalment, però pendents encara de solució el dia 27 de juny de 1933. Els Ajuntaments afectats són exclusivament els següents:"

II. L'article 2.ª quedarà redactat així:

"Per a resoldre els expedients en primera ins-

tància, es formarà una llista de funcionaris especialitzats en matèries d'administració local. La llista serà establerta pel Director de l'Escola de Funcionaris d'Administració de la Generalitat de Catalunya i deurà compondre-se exclusivament de funcionaris que ocupin el càrrec de Secretaris d'Ajuntaments, Interventors municipals o bé d'Oficials de Secretaria o d'intervenció en Ajuntaments de més de 5.000 habitants. La llista contindrà un nombre de persones igual al doble d'Ajuntaments compresos en l'art. 1.er

Establerta la llista, se sortejarà el funcionari que hagi de revisar cadascun dels Repartiments on hi hagi conflictes pendents. Aquest funcionari deurà formular la seva proposta de solució definitiva, d'acord amb l'establert en l'Estatut municipal i disposicions complementàries en el termini improrrogable de deu dies. La seva decisió serà feta pública el dia hàbil següent en el tauló municipal d'edictes i notificada immediatament als reclamants.

Els interessats podran formular recurs fonamentat exclusivament en infraccions legals en el termini de vuit dies hàbils següents al de la notificació. Les no recorregudes, es consideraran fermes."

III. L'article 3.er quedarà redactat així:

"Per a la resolució dels recursos formulats d'acord amb l'article anterior, se sortejarà entre els funcionaris compresos en la llista ja esmentada, cinc funcionaris i cinc suplents (car mai podrà actuar en el Tribunal el funcionari que hagi intervingut en primera instància en l'expedient corresponent), els quals constituïran un Tribunal que examinarà les alegacions escrites dels recurrents, les dels Ajuntaments respectius i l'informe que deurà emetre en el termini de cinc dies el funcionari que hagi fallat en primera instància.

Les resolucions d'aquest Tribunal seran fermes."

— Vidal i Guardiola. — Josep M. Tallada. — Joan Rovira i Roure.»

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Aquest vot particular que encara s'ha de discutir, es refereix a l'articulat. Com ha dit molt bé el meu company Rovira i Roure, totes les paraules del qual jo subscriu, aquesta Minoria és partidària de què una Llei com la que estem discutint no es voti, perquè la seva característica és comuna de tantes Lleis com hem votat aquí: Primer, sorgeixen incompliments, i després es venen aquí a sancionar. Però la Cambra ja s'ha decidit perquè anem a una Llei, i nosaltres, com hem fet en totes, hem realitzat un esforç per a millorar el seu text.

Jo em referiré brevíssimament a la discussió tinguda aquesta tarda a la Comissió, àdhuc a la part a la qual el company Rovira i Roure no h pogut assistir, perquè tenia el deure d'estar present al saló de sessions. Nosaltres, després de la discussió de totalitat, tinguda lloc ja fa uns quants dies, havíem formulat una nova redacció del nostre vot particular primitiu, i que està en poder de la Mesa. Hem examinat article per article i jo he de declarar que en algunes de les nostres observacions hem estat escoltats pels companys de la Majoria. Diré quines són.

D'una banda, en l'article 1.er, a nosaltres ens hi mancava una precisió, respecte a quins podrien é-

ser els repartiments afectats per aquesta Llei. Nosaltres demanàvem que figurés a la Llei, com es va fer en el cas de la segregació de termes municipals, la llista d'Ajuntaments afectats. Això semblava que tenia una dificultat tècnica, perquè podien ignorar-se alguns d'aquests Ajuntaments, però s'han inclòs unes paraules en l'article 1.er, en virtut de les quals qualsevol ciutadà, i naturalment, qualsevol de nosaltres, podrà comprovar, en la hipòtesi — que jo només que en hipòtesis he de parlar, perquè en hipòtesis es discuteix sempre l'avenir de l'aplicació d'una Llei — el que hi hagués un intent d'introduir dintre de la Llei casos que, segons la intenció declarada del Govern no formen part. Després, nosaltres, i aquesta és la proposta essencial que nosaltres formulàvem i que ha estat acceptada només que en part; nosaltres substituïem els dos tràmits, les dues instàncies que es proposen per la intervenció seca d'un funcionari en la primera instància i d'un Tribunal de funcionaris en la segona. Després en el nostre vot particular, nosaltres proposàvem que aquest contribuent que ha d'ésser nomenat per Regidors de la Majoria i de les Minories en cada un dels Ajuntaments, en lloc de formar part del Tribunal que fallés, no fos més que informador. Això que és per a nosaltres l'observació substancial, no ha estat acceptat, i jo pregaria al senyor Conseller Primer i al senyor President de la Comissió, que, a darrera hora, pensessin de considerar que nosaltres tenim raó. En canvi, no havent-se acceptat això, els companys de la Comissió han tingut l'amabilitat de suprimir un procediment de nomenament del President entre els contribuents, que podria haver representat una pertorbació, i resulta que el tècnic que sempre és una major garantia que el polític en la resolució d'aquesta classe d'afers, serà incondicionalment el President. També hem tingut la fortuna de què s'afegís un paràgraf que constituís l'article 2.er del vot particular, perquè consti la tramitació dels recursos contenciosos en el seu cas.

Per això, resumint, jo dec dir, que el Projecte que no deuria haver-se votat segons el nostre criteri, ha estat lleugerament millorat. Té encara, al nostre judici, la falta essencial de la intervenció dels polítics. Si la Comissió creu que aquest defecte es pot corregir, nosaltres li agrairíem que ho fes. Si no, malgrat les modificacions introduïdes, que nosaltres agraïm, haurem també de fer constar el nostre vot en contra del Projecte.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: Realment, el senyor Vidal i Guardiola ha fet una relació exacta del que ha passat a la Comissió aquesta tarda, havent-se acceptat unes quantes suggerències seves, encara que no en la seva totalitat, però nosaltres creiem que hem arribat al màxim de les nostres concessions i que tal com ha quedat redactat l'articulat, queden essencialment admeses les esmenes que formulava el senyor Vidal i Guardiola, i, per consegüent, cal aprovar-se l'articulat tal com ve redactat, sense que hi hagi possibilitat de modificacions, ja que, com dic, hem arribat al màxim de concessions.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Només perquè no es creïés que el manteniment del recurs davant del Conseller era un cas de tossuderia i d'entestar-se en una cosa determinada, precisament perquè es referia al recurs davant del Conseller, i per això jo vull explicar ben clarament quina era la intenció. Jo deia que des del moment que es tractava d'una Llei, podríem dir-ne de caràcter excepcional, era aquell que la proposava el que havia d'assumir la responsabilitat, i encara que el senyor Vidal i Guardiola deia que ell creia que el tècnic té més garanties d'imparcialitat que el polític, jo crec que en aquests casos el polític té el deure moral de no carregar al tècnic la responsabilitat que ha de pesar damunt d'ell. I precisament per assumir aquesta responsabilitat de la darrera decisió, de manera que en cas d'ésser criticada alguna resolució, no fos el tècnic el que rebés aquesta crítica, sinó aquell que tingué la iniciativa de la Llei, és en aquest sentit que estava donat aquest recurs davant del Conseller, res més que amb aquest objectiu.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Molt agraït de les explicacions del senyor Conseller Primer, i encara que no vull aquí incórrer en el que es podria titllar de falta de recordar coses passades, jo recordo que quan era tècnic i havia de resoldre aquestes coses i els polítics se m'acostaven amb el que podríem dir-ne recomanacions, sempre deien que estaven disposats a assumir la responsabilitat; però jo crec que socialment no convé que l'assumeixen, més val que la deixem als tècnics i que els polítics es mantinguin en el seu lloc exigint als tècnics el compliment de llur deure. Per això, jo pregaria al se-

nyor President que tingués la bondat de sotmetre a votació ordinària el nostre vot particular.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Primer.

El Sr. CONSELLER PRIMER: Com que el senyor Vidal i Guardiola s'honora havent estat tècnic, jo també puc dir-li que m'honoro per haver-ho estat; però també li dic que com a tècnic jo he assumit tota la responsabilitat que he cregut que havia d'assumir, però com a Conseller de Finances jo crec que tinc el deure de no carregar aquesta responsabilitat al tècnic, sinó d'assumir-la jo.

(En votació ordinària és rebutjat el vot particular. Han votat al seu favor els senyors Diputats de Lliga Catalana.)

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap més vot particular, ni cap esmena. S'aprova el dictamen? Resta aprovat amb els vots en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimarts

1. Precs i preguntes.
2. Interpellació sobre «Funcionament dels Tribunals de Justícia».
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió d'Economia, referent a la creació d'una Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatiu.
4. Discussió del dictamen de la Comissió de Finances facultant la venda d'una parcel·la de terreny, procedent de l'antiga Granja Experimental.
5. Discussió del dictamen de la Comissió de Finances, referent a l'aprovació d'un suplement de crèdit al Pressupost d'Obres Públiques.

(S'aixeca la sessió a les vuit de la vetlla.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa al nomenament de Comissions arbitrals

Article únic. Els Vocals de les Comissions arbitrals a què es refereix l'art. 11 de la Llei del 26 de juny del 1933, podran ésser nomenats directament pel Conseller d'Agricultura i Economia de la Generalitat, en el cas que les Corporacions que s'es-

menten en l'indicat article de la dita Llei, no fessin ús de la facultat de designació que tenen atorgada, sense perjudici del recurs previst en el paràgraf 4.º de l'esmentat art. 11.

Palau del Parlament, 28 de juliol del 1933.

1781-1782

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa al nomenament d'una Comissió que ha d'estudiar els problemes referents a les Finances municipals

Art. 1.º Es crea una Comissió encarregada d'estudiar els problemes referents a les Finances municipals i les exaccions pròpies dels Municipis, en l'esfera local, i en connexió amb la Hisenda de la Generalidad de Catalunya.

Art. 2.º La Comissió que serà presidida pel Conseller de Finances, estarà integrada a més per set Diputats al Parlament de Catalunya, quatre representants designats per la Federació de Municipis Catalans, un representant de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, un de l'Escola d'Administració Pública, un de la Institució d'Estudis Comercials, un de l'Institut d'Investigacions Econòmiques, un de la Delegació d'Hisenda de Barcelona, dos funcionaris del Departament d'Hisenda de la Generalitat, un del Departament de Governació, un de l'Ajuntament de Barcelona, un representant del Col·legi de Secretaris Municipals de Catalunya, un del Col·legi d'Interventors d'Administració local de Catalunya, dues persones especialitzades en la matèria, i un representant de cadascuna de les següents categories de contribuents: Treball, Agricultura i Ramaderia, Propietat Urbana, Indústria i Comerç i Valors Mobiliaris. Les persones especialitzades i els representants dels contribuents seran de lliure designació del Consell Executiu de la Generalitat.

Art. 3.º Els organismes i entitats amb dret a designar representant a la Comissió hauran de fer els nomenaments i comunicar-los al Departament de Finances de la Generalitat en el termini de deu dies a comptar de la data de promulgació de la present Llei.

Art. 4.º La Comissió elegirà entre els seus membres un Vice-president que exercirà les funcions de President en absència del Conseller de Finances. També podrà elegir els Presidents de

les Subcomissions i Ponències que formi. La Comissió tindrà un Secretari, que assistirà a les reunions amb veu, però sense vot, designat pel Conseller de Finances.

Art. 5.º Si ho creu convenient, la Comissió podrà formar del seu si Subcomissions o Ponències encarregades d'estudiar especialment determinades matèries, així com adoptar el mètode de treball que estimi de major eficàcia.

Art. 6.º La Comissió podrà adreçar-se a la Generalitat, als Municipis catalans i als organismes que depenguin d'una i altres, en demanda de les dades que cregui necessàries. Si l'obtenció d'aquestes dades exigís un treball que les Corporacions o organismes no poguessin fornir per insuficiència de personal o mitjans, la Comissió podrà obtenir-les per mitjà del seu personal, al qual objecte haurà d'ésser-li donades per aquelles les màximes facilitats.

Art. 7.º La Comissió es valdrà per a la realització de la feina administrativa que el seu treball exigeixi, de personal de la Generalitat, i a aquest efecte haurà de presentar al Consell Executiu per a la seva aprovació el pla de treball en el que es refereixi el personal que necessiti.

Art. 8.º Per a despeses de material, treballs extraordinaris i altres despeses de caràcter general, s'obre a la Comissió un crèdit de 10,000 pesetes amb càrrec a la partida 519 del vigent Pressupost de Despeses.

Art. 9.º La Comissió haurà d'acabar les tasques que li són encomanades en el termini de tres mesos, i presentar un exemplar de les conclusions aprovades, vots particulars si n'hi haguessin i documentació annexa, al Govern de la Generalitat i un altre igual al Parlament de Catalunya.

Palau del Parlament, 28 de juliol del 1933.

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

10. 10. 1914

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa a l'autorització d'un suplement de crèdit al capítol 10, article 2.º,
partida 1191 del Pressupost de Despeses vigent

Art. 1.º Es aprovat un suplement de crèdit al capítol 10, «Despeses i obligacions de caràcter general», art. 2.º, «Obligacions d'origen contractual», partida 1191 — per a pagament de crèdits reconeguts —, d'import quatre-centes noranta mil sis-centes seixanta nou pessetes.

Art. 2.º L'esmentat suplement de crèdit es considera cobert als efectes pressupostaris amb la par-

tida d'ingressos del mateix valor de quatre-centes noranta mil sis-centes seixanta nou pessetes, referent a la subvenció de l'Estat per a camins veïnals corresponent a l'extingida Diputació de Lleida, la qual resta incorporada al capítol 4.º, article 1.º, partida 39 del Pressupost d'Ingressos.

Palau del Parlament, 28 de juliol del 1933.

ATWU 1111 11 1111 1111

ATWU 1111 11 1111 1111

ATWU 1111 11 1111 1111

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa al Repartiment general d'Utilitats

Art. 1.er Per tal de solucionar amb propòsits de conciliació i en termes de justícia els conflictes promoguts en diversos pobles de Catalunya en relació a la formació del Repartiment general d'Utilitats, com a exacció municipal, s'autoritza el Conseller de Finances per a obrir un període extraordinari de revisió de l'esmentat Repartiment als Municipis on sigui procedent, d'acord amb els resultats que ofereixin els expedients de reclamacions i denúncies formulades davant la Generalitat de Catalunya, fins el moment de la promulgació de la present Llei.

Una vegada pres l'acord pel Conseller de Finances d'obrir l'esmentat període de revisió a un Municipi, es donarà un termini de deu dies perquè tots els contribuents que en forma individual o col·lectiva haguessin presentat reclamacions o denúncies referents al Repartiment d'Utilitats abans de la promulgació de la present Llei, degudament acreditades, les renovin per a coneixement de la Comissió Revisora. Les reclamacions hauran de presentar-se a l'Ajuntament, però dirigides al President de l'esmentada Comissió.

Art. 2.ª Es constituirà a cada Municipi afectat de revisió del Repartiment, una Comissió especialment encarregada de resoldre les reclamacions. Aquesta Comissió, que serà presidida per un funcionari tècnic en la matèria nomenat pel Conseller de Finances, es constituirà amb dos contribuents designats pels Regidors que representin el Partit polític de majoria de l'Ajuntament, i dos més designats pels Regidors de minoria. Si hi ha més d'una fracció consistorial de minoria, la designació es farà entre aquestes fraccions. En el cas de què el grup de reclamants no tingui representació consistorial, però que per la seva importància numèrica o per la gravetat dels fets denunciats, s'hagi estimat procedent la revisió, hauran de posar-se d'acord entre ells per a designar els dos contribuents que integrin la Comissió en representació seva.

Art. 3.er Les Comissions hauran de quedar cons-

tituïdes dintre el termini dels deu dies que es dona com a període de revisió i acabar la seva comesa en el termini màxim de vint dies a comptar des de la data de la constitució. De les resolucions de la Comissió, que hauran d'ésser exposades a l'Ajuntament el mateix dia en què s'adoptin i mentre duri el període recorrible, es donarà recurs davant del Conseller de Finances durant el termini de deu dies. Els Repartiments modificats d'acord amb les resolucions de la Comissió seran considerats fermes i, per tant, executius, en la part no afectada pels recursos presentats davant del Conseller. Les quotes afectades ho seran també un cop resolts pel Conseller de Finances els recursos corresponents. Per a la interposició de recursos contencioso-administratius serà indispensable el previ pagament de les quotes recorregudes.

Art. 4.^t Quan s'hagi nomenat en un poble una Comissió encarregada de revisar les reclamacions i conflictes promoguts entorn del Repartiment d'Utilitats, donat el caràcter d'excepcionalitat i el seu objectiu de conciliació, quedaran en suspens els procediments seguits en relació a l'esmentat Repartiment en els Tribunals econòmic-administratius, resolucions en ells recaigudes, a les resultes dels acords de la Comissió.

Art. 5.^è Si les resolucions de la Comissió impliquessin rebaixa de les sumes del Repartiment, aquesta diferència serà atesa amb les disponibilitats dels fons previngut en l'art. 515 de l'Estatut Municipal.

Art. 6.^è Entretant sigui sotmès un Repartiment al període de revisió, els Ajuntaments no podran al·legar aquest fet com a argument per a retrassar la seva normal tramitació en la part que correspongui a quotes no reclamades, ni retrassar tampoc la d'altres exaccions del mateix exercici i la del propi Repartiment i demés exaccions dels exercicis posteriors al que és objecte de reclamació.

Palau del Parlament, 28 de juliol del 1933.

